

ธรรมะออกแบบ

พระอาจารย์สงบ มนฺตสนฺโต

เทศน์บนศาลา วันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๕๓

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรม เราแสวงหากันนะ เราได้ชีวิตนี้มาด้วยบุญกุศล เราเกิดจากพ่อจากแม่ เราเกิดมาเป็นชาวพุทธ เกิดมาพบพุทธศาสนา ชีวิตนี้มีคุณค่ามาก.. เพราะมีชีวิตทรัพย์สมบัติ หน้าที่การงานถึงมีตามมา เราเกษียณจากราชการ เห็นไหม เราตายจากชีวิตนี้ไป เราก็จะทิ้งทรัพย์สมบัติไว้ที่นี่ แต่คุณงามความดีของเรา สิ่งที่จะติดไปในหัวใจ สิ่งนี้ต่างหากที่จะไปกับเรา

ใครจะเชื่อหรือใครจะไม่เชื่อนั้นเป็นความเชื่อของเขา ความจริงเป็นสิ่งที่พิสูจน์ได้ เวลาทุกข์ขึ้นมาทุกคนรู้ได้ว่าทุกข์ เวลาสุขขึ้นมาไม่อยากอยู่กับมัน มันก็อยู่กับเราชั่วครั้งชั่วคราว แต่ความทุกข์เป็นความจริง ความทุกข์เกิดขึ้นกับหัวใจนี้ตลอดไป องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงสอนว่าอริยสัจ ! ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค.. ไม่ใช่บอกว่าสุข บอกว่าทุกข์ ! ทุกข์เป็นความจริง

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาเจอศัทธิวิหาริก ลูกศิษย์ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปกราบไหว้บูชาท่าน ท่านจะถามว่า “พอทนอยู่ได้หรือ.. จะยังพอทนอยู่ได้หรือ” เพราะโลกนี้มันเป็นความจริงอย่างนี้... นี่พูดถึงสังขาร พูดถึงความจริงอันประเสริฐ แต่เวลาพูดถึงบุญกุศล องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า “มนุษย์สมบัตินี้เป็นอริยทรัพย์”

มนุษย์สมบัตินี้มีคุณค่ามาก มนุษย์สมบัตินี้เพราะเกิดมาเป็นมนุษย์พบพุทธศาสนา เราถึงมีโอกาสได้ประพฤติปฏิบัติ เพราะมนุษย์นี้มีความบีบคั้นทั้งร่างกายและจิตใจ ความบีบคั้นนี้จะทำให้เราแสวงหาทางออก เกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม เจอแต่ความสุข ความสุขของเขาคือสุขโดยทิพย์ ความทิพย์อันนั้นเพราะเกิดจากบุญกุศลที่

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางธรรมและวินัยนี้ให้เราก้าวเดินนี้แหละ เพราะเราได้ทำคุณงามความดีสร้างบุญกุศล เสียสละทานเพื่อบำรุงในพุทธศาสนา

ศาสนานี้บอกว่า “มีธรรมเป็นที่พึ่งเกิด เธออย่ามีบุคคลเป็นที่พึ่งเลย.. อย่ามีสิ่งใดๆ เป็นที่พึ่ง ขอให้ธรรมเป็นที่พึ่งเกิด” แล้วธรรมมันอยู่ที่ไหนล่ะ..

ธรรมมันอยู่ที่ไหน ธรรมมันเป็นอย่างไร อะไรเป็นธรรม..

กิเลสทั้งนั้น ! ความเห็นแก่ตัวทั้งนั้น มีแต่ความดิ้นรนในหัวใจทั้งนั้น แล้วที่ว่าสิ่งนั้นเป็นธรรม สิ่งนั้นเป็นธรรม.. ถ้าพอใจก็เป็นธรรม ถ้าไม่พอใจก็เป็นกิเลส แล้วเวลามันพอใจขึ้นมา สิ่งที่มีมันพอใจว่าเป็นธรรมๆ มันธรรมของใคร มันก็ธรรมของกิเลสไป

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากว่าจะตรัสรู้ธรรมนี้ขึ้นมาได้นะ สร้างสมบุญญาธิการมาเป็นพระโพธิสัตว์มา ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย

คำว่าอสงไขยๆ นี่ท่านทำคุณงามความดีแบบพวกเรานี้ล่ะ อย่างพวกเราเป็นชาวพุทธใช่ไหม เพราะเราชาวพุทธ เราเชื่อมั่นในรัตนตรัย เราเป็นพุทธมามกะ เรามีพระพุทธพระธรรม พระสงฆ์เป็นแก้วสารพัดนึก เรามีพ่อแม่มีครูบาอาจารย์เป็นที่พึ่งของเรานั้นถูกต้อง ในชีวิตประจำวันของเรา เราเกิดมาไม่มีพ่อไม่มีแม่เลี้ยงดูมานี้มันจะโตมาได้อย่างไร สัตว์นะเวลามันโตขึ้นมา เวลาคลอดมานี้มันเลี้ยงตัวมันเองได้ บางชนิดเลี้ยงตัวเองได้เลย.. มนุษย์ ถ้าพ่อแม่ไม่เลี้ยง ไม่มีคนรับเลี้ยงมาเป็นคนมาไม่ได้ตายหมด !

สิ่งที่เราจะโตขึ้นมานี้ต้องมีคนเลี้ยงมา เราจะประพฤติปฏิบัติในพุทธศาสนา เราไม่มีครูมีอาจารย์คอยสั่งสอนเรา คอยแนะนำเรา มันเข้าข้างตัวเองหมดล่ะ.. องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาเป็นพระโพธิสัตว์เห็นใหม่ จะ ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย ท่านสร้างคุณงามความดีขึ้นมาสะสมมา พระโพธิสัตว์นี้เสียสละทานมา พันธุกรรมทางจิตมันได้สะสม มันได้เปลี่ยนแปลง มันได้กระทำมาตลอด เพราะทำมาอย่างนั้นถึงมีเขาว์มีปัญญา ใ้เราก็กิดเราก็กัทำของเรามา แต่เราไม่ทำถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

สาวก สาวกะ เห็นใหม่ ผู้ที่ทำบุญกุศลมา ในอภิธรรมบอกว่า “จะเป็นพระอรหันต์ต้องแสนกับ ! จะเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าต้อง ๔ อสงไขย !” ทุกคน

พอฟังแล้วก็มือเท้าอ่อนเลย เราจะทำอะไรแสนกับ.. แสนกับ ถ้าเราไม่ได้ทำมาเราจะมี
ความสนใจอย่างนี้ไหม นี่ที่เราชวนขวายนกันมานี้ ขวนขวายนมาประพฤติกปฏิบัติ
ชวนขวายนมาเพื่อจะฟังธรรม ขวนขวายนมาเพื่อจะรื้อค้นอริยทรัพย์ขึ้นมาในหัวใจ

สิ่งที่อยู่ในหัวใจนี้มันมีคุณค่ามันมีอริยทรัพย์อยู่ แต่มันมีมาร.. มันมีความไม่รู้เป็น
อวิชชาครอบงำมันอยู่ แล้วครอบงำมันอยู่เราก็ศึกษาแล้วศึกษาเล่า ศึกษาแล้วศึกษาเล่า..
ศึกษามาเพื่ออะไรละ ศึกษาามาเพื่อเข้าข้างตัวเองไป

ปริยัติ.. เขาให้เรียนปริยัติมาแล้วปฏิบัตินะ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ตรัสรู้ธรรมขึ้นมา เห็นไหม เวลาไปสอนปัญจวัคคีย์ นี่ได้ท่านออกแบบ ! ออกแบบสิ่งที่
ท่านรู้จริง เพราะท่านรู้ของท่าน ท่านประพฤติกปฏิบัติของท่าน พอเวลาตรัสรู้ธรรมขึ้นมา
เวลาตรัสรู้ธรรมขึ้นมานะ “มันจะสอนใครได้หนอ..” จนทอดธุระ

คำว่าทอดธุระมันต้องมีหัตถ์จรยไช้ไหม มันจะทอดธุระนี้มันต้องเหนือโลก มัน
ต้องเหนือการคาดหมาย มันเหนือทุกสิ่งทุกอย่างท่านถึงบอกว่า “แล้วจะสอนใครได้หนอ
.. ใครมันจะรู้ได้อย่างไร ใครจะสามารถทำได้..”

นี่พูดถึงว่ามันมีคุณค่าขนาดนั้น แล้วถึงสุดท้ายแล้วเพราะว่าโดยสังขาร.. กรรม
เห็นไหม “ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว” ในเมื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารภนาเป็น
พระโพธิสัตว์ ปรารภนาเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่ ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย
๑๖ อสงไขย.. เวลาทำมานี้ก็มีคู่ มีนางพิมพา มีกัณหาชालี นี่สิ่งที่สร้างสมบุญญานุการกัน
มานี้มันสร้างมา คำว่าสร้างมานี้มันต้องมีมา ฉะนั้นสิ่งที่ว่าจะรื้อสัตว์ขันสัตว์มันต้อง
เป็นไป !

มันต้องเป็นไปเพราะว่าเป็นสิ่งที่เกิดสหชาติ ผู้ที่เกิดร่วมองค์สมเด็จพระสัมมาสัม
พุทธเจ้า ผู้ที่ทำบุญกุศลกันมา ส่งเสริมกันมา เกื้อกูลกันมานี้มันมีอยู่ ฉะนั้นมันมีอยู่ สิ่งที่มี
อยู่นี้ก็มีวิฤทธิภาวะ พันธุกรรมที่เขาสร้างสมมาก็มีโอกาที่จะรับรู้อันนี้ได้ ฉะนั้นองค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงว่าจะสอนใครก่อน เห็นไหม จะสอนอาฬารดาบสก็ตาย
ไปเสียแล้ว

คนตายไปแล้ว.. ตายไปแล้วนี่แล้วจะเอาใครละ ก็มาเอาปัญจวัคคีย์ ปัญจวัคคีย์เพราะอะไร ปัญจวัคคีย์เพราะว่าพระปัญจวัคคีย์นี้ได้อุปัฏฐากอุปถัมภ์องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอยู่ ๖ ปี คำว่าอุปัฏฐากอุปถัมภ์คือการประพาศปฏิบัติมาพร้อมด้วย .. พร้อมด้วยนี้ปฏิบัติมา เห็นไหม เวลาประพาศปฏิบัติขึ้นมา ก็ทำความสงบของใจมา

๖ ปี ! ๖ ปี มีวุฒิภาวะถึงจะมีความรู้สิ่งนี้ได้ เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า “จะสอนใครได้หนอ มันเป็นความลึกซึ้งแล้วใครจะรู้ได้ ใครจะรู้ได้” ปัญจวัคคีย์นี้ เพราะมีพื้นฐาน มีพื้นฐานที่จะรู้สิ่งนี้ได้ ! ถ้ามีพื้นฐานรู้สิ่งนี้ได้ เห็นไหม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงได้ออกแบบ.. ธรรมะออกแบบ ! ออกแบบแบบผู้รู้ธรรมจริง

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นเจ้าของธรรม เป็นผู้รู้จริง พอรู้จริงนี้จะออกแบบธรรมะ เห็นไหม นี่เทศน์ธรรมจักร ! ธรรมจักรเทศน์ปัญจวัคคีย์

“ทเวเม ภิกขเว...” ทเวนี้สอง ! ทางสองส่วนที่ไม่ควรเสพ

กามสุขัลลิกานุโยค อตฺตกิลมณานุโยค อตฺตกิลมณานุโยคคือความลำบากเปล่า แล้ว กามสุขัลลิกานุโยคละ.. กามสุขัลลิกานุโยคคือเสวยสุขใจ

นี่บอกว่างค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้ที่เป็นเจ้าของธรรมะ ออกแบบธรรมะนี้ไว้เองแล้วว่ากามสุขัลลิกานุโยค ความสะดวกสบาย ความลัดสั้น ความเอาแต่ใจ ตัว ไม่มีทางเป็นไปได้ ! ไม่มีทางที่จะเข้ามาถึงธรรมะได้

“ทเวเม ภิกขเว.. ทางสองส่วนที่ไม่ควรเสพ”

เรามองแต่ว่าอตฺตกิลมณานุโยคเท่านั้นที่ว่ามันเป็นทางสุขเปล่า แต่กามสุขัลลิกานุโยคละมันก็เข้าไม่ได้เหมือนกัน ความที่จะเอาสะดวกสบาย ความที่จะเอาลัดสั้น ความที่จะเอาเห็นแก่ตัว ความที่จะคิดว่าธรรมะนี้จะหยิบฉวยเอาตามใจตัวเอง ไม่มี ! เป็นไปไม่ได้ ! เป็นไปไม่ได้เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นเจ้าของออกแบบไว้แล้ว กามสุขัลลิกานุโยค.. กามสุขัลลิกานุโยค เห็นไหม สุข.. ความสุขความพอใจนี้มันเป็นไปไม่ได้

มัชฌิมาปฏิปทาเป็นอย่างไร มัชฌิมาปฏิปทาที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ออกแบบวางเป็นธรรมและวินัยไว้.. นี่ออกแบบแบบผู้รู้แน่ ออกแบบแบบผู้ที่รู้จริงเห็นจริงนะ แล้วรู้จริงเห็นจริงเพราะอะไร เพราะมันต้องมีสื่อ สื่อถึงความรู้สึกอันนั้นได้ สื่อถึงหัวใจ สื่อถึงสิ่งที่ปฏิสนธิจิต.. ปฏิสนธิจิตมาเกิดเป็นมนุษย์ เป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหมนี่ผลของวิญญูะ เกิดตายนี้เป็นผลของวิญญูะ ผลของวิญญูะคือทำดีทำชั่วมา นี่กรรมดีกรรมชั่วมันผลักดันมา มีแรงขับของความดีและความชั่วขับเคลื่อนมา ถ้าขับเคลื่อนมา ขับดันมา เกิดเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนา

ขับเคลื่อนมาเกิดเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนา เห็นไหม นี่สิ่งที่ขับเคลื่อนมา ถ้าพูดถึงเวลาทำความสงบของใจเข้ามามันจะเข้าถึงจุดนี้.. กิเลสมันอยู่ที่นี้ กิเลสมันอยู่ที่กลางหัวใจ กิเลสไม่ได้อยู่ที่ความคิด กิเลสไม่ได้อยู่ที่ความรู้สึกต่างๆ ออกมาเลย สิ่งนี้มันเป็นอาการของใจ มันเป็นสัญชาตญาณ มันเป็นความจริงของมนุษย์ มนุษย์มีธาตุ ๔ และขันธ์ ๕ แต่ธาตุ ๔ และขันธ์ ๕ มันปกคลุมไปด้วยอะไร ปกคลุมไปด้วยอวิชชา ปกคลุมด้วยความไม่รู้ ! ความไม่รู้แล้วไปศึกษาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ศึกษาด้วยความไม่รู้ เวลาออกแบบธรรมมามันยิ่งไปกันใหญ่เลย

แต่ถ้าผู้รู้จริงละ.. องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นเจ้าของธรรมใจใหม่ เป็นผู้รู้จริงใจใหม่ เวลาออกแบบมา เห็นไหม นี่ถ้าพูดถึงทเวเม ภิกขเว ทางสองส่วนไม่ควรเสพ.. มัชฌิมาปฏิปทา มัชฌิมาปฏิปทาเป็นอย่างไร

นี่สิ่งที่เป็นมัชฌิมาปฏิปทา.. สัจจญาณ กิจจญาณ เห็นไหม มันมีสัจจะ มันมีความจริง มันมีการกระทำ ถ้ามีสัจจะมีความจริงมีการกระทำ กระทำอย่างใด.. กระทำอย่างใด สิ่งใดที่กระทำ ทำอย่างใด นี่ทำด้วยมรรค ๘ สิ่งที่เป็นมรรค ๘ เห็นไหม สิ่งนี้คือความดำรงชอบ งานชอบ เพียรชอบ สิ่งที่เป็นกระบวนการการกระทำของมันมันจะเกิดสิ่งใด เกิดญาณัง อุทะปาติ ปัญญา อุทะปาติ วิชชา อุทะปาติ.. เกิดญาณ เกิดความหยั่งรู้ เกิดปัญญา มันเกิดอย่างไร นี่สิ่งที่ว่าเวลาผู้รู้จริงออกแบบ ความเป็นจริงมันต้องเป็นจริงมาอย่างนั้น

นี่พูดถึงในการประพฤติปฏิบัติ พูดถึงสังขาร พูดถึงอริยสัจ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค.. นี่เราไม่กล้าเผชิญความทุกข์กันไง แล้วว่าสิ่งนี้เป็นความทุกข์ ทุกชีวิตเราก็ทุกข์ พอแล้ว.. ชีวิตเราก็ทุกข์แสนทุกข์อยู่แล้ว.. สิ่งต่างๆ จะต้องมาศึกษาความทุกข์อะไรอีก..

ไอ้ที่ว่าความทุกข์นี้มันเป็นอาการของทุกข์ ! มันไม่ใช่ความทุกข์ !

ความทุกข์นี้มันเกิดจากไหนล่ะถ้าไม่มีตัวภวาสวะ ไม่มีตัวรับรู้ ไม่มีจำเลย ไม่มีผู้กระทำผิดเราจะลงโทษใคร นี่เราจะเอาใครมาเป็นผู้เสียหาย เราจะเอาใครมาเป็นผู้ที่ใช้หนี้เวรหนี้กรรม

มันไม่มี เห็นไหม สิ่งของมันไม่มี.. มันไม่มีเพราะเหตุใด มันไม่มีเพราะว่ามันเข้าไม่ถึง มันไม่มีสัมมาสมาธิ ไม่ถึงตัวปฏิสนธิวิญญาณ ไม่ถึงตัวปฏิสนธิจิต มันไม่เข้าถึง.. สิ่ง que เข้าถึงเข้าถึงได้อย่างไร ถ้าเข้าถึงมันมีอาการของมัน มันมีการกระทำของมัน มันเข้าถึงมาได้ เห็นไหม ถ้ามันเข้ามาถึงได้มันก็มีญาณัง อุทะปาที วิชชา อุทะปาที อาโลโก อุทะปาที...

มันมีของมัน มันมีอาการของมัน มันมีสัจจะความจริงของมัน ถ้าสัจจะความจริงของมัน นี่ใจมันถึงเป็นสัจจะ มันถึงเป็นอริยสัจจะ มันถึงเป็นความจริง.. ความจริงอันประเสริฐ ประเสริฐที่ไหนล่ะ.. ประเสริฐที่มีการกระทำ ประเสริฐจากหัวใจของเรา ถ้าหัวใจเรามีความประเสริฐ มีการกระทำขึ้นมา เห็นไหม มันจะเข้าสู่ความจริงตามธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

นี่ในเวลาปฏิบัติไปรู้อะไรนะ ทำจริงต้องเป็นความจริง.. เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศน์ธรรมจักร เห็นไหม “สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีเกิดขึ้นเป็นธรรมดา สิ่งนั้นต้องดับเป็นธรรมดา” นี่เรารู้ ทางวิทยาศาสตร์พิสูจน์ได้หมดเลย สิ่งใดมันเป็นอนิจจัง หมดเลย ไม่มีสิ่งใดคงที่ ในโลกนี้ทุกอย่างแปรสภาพหมด ไม่มีอะไรคงที่หมดเลย นี่มันต้องเป็นไปธรรมชาติของมัน แม้แต่โลกก็เหมือนกัน อากาศก็เหมือนกัน ทุกอย่างก็เหมือนกัน แล้วรู้แล้วได้อะไรขึ้นมา ! รู้แล้วได้อะไรขึ้นมา.. รู้แล้วก็คือรู้ เพราะมันรู้จากวัตถุจากภายนอก มันไม่ได้รู้อาการของใจ

ผู้ที่ไปรับรู้เขาละ ผู้ที่ศึกษาละ มันมีอะไร มีอารมณ์ความรู้สึกอย่างไรฝังอยู่ที่ใจ บ้าง นี่ไง สิ่งต่างๆ ที่มันรับรู้มันรับรู้ไป ศึกษาธรรม ศึกษาธรรมเพื่ออะไร.. นี่ถ้าการกระทำโดยตั้งใจ อริยสังขะ มันจะเข้าสู่ใจของเรา ถ้าเข้าสู่ใจ.. เข้าสู่ใจเพราะเหตุใด เข้าสู่ใจเพราะว่าเราซื่อสัตย์ เราทำด้วยความสุภาพบุรุษ ด้วยสิ่งใดเป็นจริงและไม่เป็นจริงโดยข้อเท็จจริง ไม่ใช่เราโน้มเอียงไปประสาของเรา เราทำของเราด้วยความพอใจของเรา เราทำของเราไปด้วยความมั่งง่าย ความสุขเอาเผากินของเรา ถ้าความสุขเอาเผากินของเรา เห็นไหม มันไม่ใช่เสียที่ธรรมะนะ มันเสียที่เรา

ดูเวลาการเกิดเป็นมนุษย์นี่นะ มนุษย์เป็นอริยทรัพย์ แล้วมีศรัทธาความเชื่อ ในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกเลยว่า “ศรัทธานี้สำคัญมาก” เห็นไหม เวลากาลามสูตรไม่ให้เชื่อต่างๆ เลย ไม่ให้เชื่ออะไรทั้งสิ้นถ้ากาลามสูตร.. นี่พูดถึงเวลาผู้ปฏิบัติไปเข้าถึงความจริง ไม่ให้เชื่อสิ่งใด ให้เชื่อความจริง ให้เชื่ออริยสังขะ ให้เชื่อมรรคญาณที่เกิดขึ้น แต่ขณะที่เราก่อตั้งขึ้นมาสิ่งนั้นยังไม่มี

ศรัทธานี้เป็นอริยทรัพย์ เกิดเป็นมนุษย์ก็เป็นอริยทรัพย์ ถ้ามีศรัทธาความเชื่อในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ แก้วสารพัดนึกของเรา.. ถ้ามีศรัทธาความเชื่อมันจะทำให้เกิดการพิสูจน์ตรวจสอบ เกิดการกระทำ เขาว่าอย่างนั้นจริงหรือ เขาว่า ! เขาว่านี่จริงหรือ แล้วเราว่าอย่างไร เขาว่านั่นเขาว่าอย่างนั้น แต่เราว่านี่เราว่าอะไร เราต้องการอะไร เราเกิดมาทำไม เราเกิดมานี้สิ่งใดจะเป็นประโยชน์กับเรา

สิ่งที่เป็นประโยชน์กับเรา เห็นไหม ดูสิบุญกุศลที่เราทำอยู่นี้ สิ่งที่เราทำนี้ก็พื้นฐานใจ พื้นฐานของเราถ้าเราเป็นชาวพุทธ ถ้าเรามีทานของเรา มีศีลของเรา มีสมาธิของเรา มันก็จะเข้าสู่ความจริง ถ้าเข้าสู่ความจริงจะเข้าใจได้อย่างไร นี่สิ่งต่างๆ ที่เป็นจริงมันเป็นจริงของมัน แต่กาลเวลาไง สิ่งที่เป็นกาลเวลา เห็นไหม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้จริง ทำได้จริง แล้วกาลเวลานี้กลั่นกินทุกๆ อย่าง กลั่นกินจนถึงการกระทำนี้มันแปรสภาพของมันไป

นี่ความเชื่อ สิ่งที่เป็นมรรคผลแทบจะไม่มีเลยนะ แต่พอเวลาครูบาอาจารย์ของเรา หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านมาเรียกค้นของท่าน.. ถ้าท่านเรียกค้นของท่าน นี่ไงเพราะครูบาอาจารย์ของเราทำตามความเป็นจริง ถ้าทำตามความเป็นจริงนี้มันพิสูจน์ตรวจสอบ

ด้วยความเป็นจริง ถ้าทำตามความเป็นจริงนี้พูดทำจริง ออกแบบเห็นใหม่ ออกแบบแบบที่ผู้จริงทำจริง มันจะเป็นความจริงของมันขึ้นมา

แต่ถ้าไม่รู้จริงนี้เรามีแบบอย่างนั้นมา เห็นใหม่ เรามีแบบ เดียวนี้เทคโนโลยีมันเจริญใช้ใหม่ ปัญญาชนใช้ใหม่ เราจะสร้างสิ่งใดนะ “อันนี้สิ้นเปลือง.. โครงสร้างนี้เหล็กมากเกินไป.. ทุกอย่างไม่ดีซักอย่างหนึ่งเลย !” แต่ถ้าทำอะไรแล้วมันได้ผลกำไร มันได้ผลตามความพอใจที่ว่าสิ่งนั้นดีไปหมดเลย ทั้งๆ ที่ว่าครูบาอาจารย์ท่านออกแบบไว้แล้ว

ออกแบบ เห็นใหม่ ธรรมะผู้ที่ออกแบบด้วยความเป็นจริงนี้มันเป็นจริงของมัน แต่เราไม่จริงแล้วเราไม่รู้ แต่เราไปแก้แบบไง เราไปแก้ตามความพอใจของเรา ว่าสิ่งนั้นมันเป็นการประหยัด สิ่งนั้นจะเป็นสิ่งที่ดี ไปรื้อโครงสร้างหมดเลย แล้วว่าสิ่งนั้นเป็นธรรม สิ่งนั้นเป็นธรรม.. ผู้ปฏิบัติอย่างนี้ โดยการสุกเอาเผากิน โดยหวังแต่ผลประโยชน์ ตั้งแต่ยังไม่ได้ประพฤติปฏิบัติขึ้นมา จะไม่ได้สิ่งใดตกค้างในหัวใจนั้นเลย !

แต่ครูบาอาจารย์ของเรา เห็นใหม่ คุณิเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้รู้ ออกแบบไว้ตามความเป็นจริง เป็นธรรมและวินัย.. เป็นธรรมและวินัยนี้ แต่เพราะกาลเวลา เพราะสิ่งที่เป็นความเชื่อถือของสังคมของเรา เราไม่มีความเชื่อถือ ไม่มีความมั่นคง ไม่มีความเป็นจริงขึ้นมา เราก็ละล้าละลัง มีแต่แบบไม่มีผู้ชี้แนะ

แต่ในปัจจุบันนี้เรามีหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านเป็นผู้ที่รื้อค้นขึ้นมาจนท่านรู้จริง ความจริงนะ คุณิผู้ที่ทำได้จริงเวลาเขาออกแบบเขาคำนวณของเขา มันถูกต้องแล้ว มันเป็นโครงสร้างที่มั่นคงแข็งแรง เพื่อจะให้สิ่งนั้นเป็นจริงขึ้นมา แต่เวลาอย่างเราที่เราจะทำอะไรด้วยความสะดวกสบายของเรา เราต้องการตามความพอใจของเรา เราทำสิ่งใดเราก็ทำเพื่อเราเท่านั้นละ ถ้าทำเพื่อเรา เห็นใหม่ เราไม่ได้ทำเพื่อความมั่นคงแข็งแรงอย่างนั้น

คำว่าทำเพื่อเรา.. เพื่อเราคือใคร เพื่อเราคือกิเลสใจ เพื่อเราคือความมั่งง่าย ความเห็นแก่ตัว นี่เพื่อเรา คำว่าเพื่อเรามันจะได้กับเรา.. กลับไม่ได้ ได้แต่ความผิดพลาด ได้แต่ความเศร้าหมอง ได้แต่ความทำลายตน มันกลับทำลายตนนะ ธรรมะไม่มีใครทำให้บอบสลาย ย่อยสลาย หรือทำให้มันเปลี่ยนแปลงเป็นอย่างอื่นได้.. แต่เราต่างหาก เวลาเราประพฤติปฏิบัติธรรมขึ้นมา “ผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม”

นี่พระอานนท์ถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า เวลาคณะสมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพาน “เมื่อไหร่จะหมดยุคหมดคราเวื่องมรรคผล”

“อานนท์เธอถามอย่างนั้นไม่ได้.. ผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม โลกนี้จะไม่
ว่างจากพระอรหันต์เลย”

ฉะนั้นกาลเวลา จะบอกว่ากาลเวลาสมัยนั้นแล้วมรรคผลจะไม่มี นั่นเป็นความเชื่อ
.. เป็นความเชื่อ.. ถ้ากาลเวลามันทำลายได้ ทำลายมรรคผล ทำลายสังขารได้ พระศรี
อริยเมตไตรย อนาคตวงศ์อีก ๑๐ องค์นั่นนะ นี่พูดถึงในยุคนี้ก็ ๕ องค์ ต่อไปยังมี ๑๐ องค์
พระพุทธเจ้าจะเกิดต่อๆ ไป แล้วถ้ากาลเวลามันปิดกั้น มันก็หมุนไปแล้ว ๒,๐๐๐-
๕,๐๐๐ อยู่แล้ว แล้วไปอีก แล้วมันจะมาตรัสรู้ได้อย่างไรละ

“ผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม”

คำว่าสมควรนี้สมควรเพราะหัวใจเรามันมีความมั่นคงมากน้อยแค่ไหน หัวใจของ
เรามีความจริงจังแค่ไหน ถ้ามีความจริงจังแค่ไหนนะ เราต้องพิสูจน์ในหัวใจของเรา เรา
จะไม่ทำให้ชีวิตของเรา จิตใจของเรา สิ่งที่เกิดมาเป็นมนุษย์นี้สูญเปล่า สิ่งที่เกิดเป็น
มนุษย์ สิ่งที่มีชีวิตนี้ สิ่งที่มีการกระทำนี้มีค่า มีค่ากว่าทุกๆ อย่าง แก้วแหวนเงินทอง
หน้าที่การงาน แม้แต่ชีวิตที่หายใจอยู่นี้ ชีวิตที่หายใจอยู่นี้มันก็หายใจ วันเวลามันกลืนกิน
ไปซะใหม่ มันได้มาเพราะมันมีบุญกุศลมาถึงได้เกิดมาเป็นมนุษย์ แล้วเกิดเป็นมนุษย์แล้ว
พบพุทธศาสนาด้วย แล้วพุทธศาสนานี้พุทธศาสนาที่แก่นด้วย ไม่ใช่พุทธศาสนาที่ความ
เชื่อเฉยๆ ใจ

ถ้าความเชื่อเฉยๆ เห็นไหม ความเชื่อเฉยๆ นี่ศรัทธาเป็นความเชื่อ ศรัทธาเข้ามา
เพื่อพิสูจน์ มีความเชื่ออย่างนั้นแล้วมีการกระทำไหมละ ถ้ามีการกระทำแล้วทำไมได้
มรรคผลอย่างนั้น เราคาดหมายไป เราก็ออกแบบของเราไปอีกอย่างหนึ่ง ทั้งๆ ที่ธรรม
ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าออกแบบไว้แล้ว กรณฐาน ๔๐ ห้อง.. นี่ทางสอง
ส่วนไม่ควรเสพ ทางสะดวกสบายก็ไม่ควรเสพ !

ความลำบากจนทำให้ตัวเองไม่ได้ประโยชน์สิ่งใดก็ไม่ควรเสพ ! ทางสองส่วนไป
ไม่รอด ความสุขสบายก็ไปไม่รอด ความทุกข์เกินไปก็ไปไม่รอด แต่มีการกระทำนี้ทุกซ์

ไหมละ อคนอนผ่อนอาหารทุกข์ไหม เคนจกรรม นั่งสมาธิ ภาวนาทุกข์ไหม มันเป็นความทุกข์ คุณะเด็กมันก็ทำงานด้วยประสาเด็กๆ พอโตขึ้นมาเขาก็ทำงานได้มากขึ้น เป็นผู้ใหญ่้วยทำงานนี้ะมันยังทำงานได้เต็มไม้เต็มมือ พอชราภาพขึ้นมานี้มีแต่ประสบการณ์ นี่ทำงานด้วยการรับผิดชอบ

จิตใจของคนที่จะประพฤติปฏิบัติ.. เริ่มต้นนี้เด็ก เห็นไหม เด็กที่มันยังทำสิ่งใดไม่เป็น มันก็ต้องมีความพากเพียร แล้วพอพากเพียรขึ้นมา เห็นไหม คุณถึงว่าอรรถกถาญาณโยคๆ มันอรรถกถาญาณโยคตรงไหน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นเจ้าของทฤษฎีมัชฌิมาปฏิปทา ทางสายกลาง... แต่กลางในธรรมใจ ไอ้ของเราสายกลาง กลางในกิเลสใจ กลางในกิเลสมันก็ลงคามสุขัลลิกานุโยคหมดละ มันไปปรารถนาไปหวัง..

ศาสนาพุทธเป็นศาสนาแห่งปัญญา ถ้าจิตสงบมีความสุข “สุขใดเท่ากับจิตสงบไม่มี” นี่มันสร้างหมดเลย มันออกแบบของมันต่างหาก มันออกแบบนะ นี่ว่านิพพานเป็นความว่าง ความสุขเป็นความว่าง ก็สร้างความว่างขึ้นมา.. นี่สร้างมา เห็นไหม หาแพะ ! เวลาความจริงตัวเองนี้มีความทุกข์ เวลาทำความสงบของใจ ใจมันไม่สงบ ไปหาแพะให้สงบใจ เวลาจะจับผู้ที่ทำความผิคนะ ผู้ที่ทำความผิเขารู้ตัวเขาหนีหมดละ เขาไม่ให้เราจับได้หรอก พอจับไม่ได้ก็ไปจับแพะมันมา

นี่ก็เหมือนกัน เวลาทำสมาธิสมาธิจริงๆ ก็ไม่ได้ ไปได้สมาธิแพะ ! ว่างๆ ว่างๆ แล้วพอบอกว่าปฏิบัติขึ้นมา เห็นไหม ว่าเป็นธรรมๆ ธรรมแพะอีกแหละ ! มันออกแบบเป็นเรื่องไร้สาระไปหมดเลย ด้วยกิเลสตัณหาความทะยานอยากของหัวใจของตัว แล้วมันจะเป็นความจริงขึ้นมาได้ไหม

มันเป็นความจริงขึ้นมาไม่ได้.. แต่ถ้าเป็นความจริงขึ้นมา เห็นไหม เราไม่ไปหาแพะ เราจะหาผู้กระทำผิ เราจะหามาร เราจะหาวิชา เราจะหาสิ่งที่มันอยู่ในหัวใจของเรา สิ่งที่มีมันครอบงำใจเรา.. แล้วครอบงำใจของเราเห็นไหม

“มารเอ๋ย เธอเกิดจากความดำริของเรา เราจะไม่ดำริถึงเจ้าอีกแล้ว เจ้าจะเกิดจากใจของเราไม่ได้เลย”

นี่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเยาะเย้ยมารนะ “มารเอ๋ย เธอเกิดจากความคำริของเรา เกิดจากความคิดของเรา ! เกิดจากภพของเรา !” ความคำริ เห็นไหม ความเริ่มต้นจากความคิดมันจะเกิดนะ คำริแล้วก็คิด คำริแล้วก็ส่งออก

“มารเอ๋ย เธอเกิดจากความคำริของเรา เราจะไม่คำริถึงเจ้าอีกเลย”

นี่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเย้ยมาร แล้วกำจัดมารจนมารออกไปจากใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า.. แต่เวลาเราคิดใจ เห็นไหม มารอยู่ไหนล่ะ เวลาเราคิดมันก็ชี้ออกมาด้วยใจ เวลาเราปฏิบัติมันก็ชี้ออกมาด้วยใจ เราจะทำอะไรมารมันชี้ออกมาทุกอย่างที่กระทำเลย แล้วเราจะไปเจอมารที่ไหน เราจะไปสู้กับใคร แล้วมันก็ออกแบบใหม่ใจว่า “ไม่ต้องทำอะไรเลยรู้เท่าก็จบ.. รู้เท่าก็เท่านั้นแหละ ทำอะไรให้มันลำบากลำบากไป พวกที่ทำลำบากพวกนี้เป็นอรรถกถาญาณุโยค ทำตนให้ลำบากอยู่นั่นนะ มันไม่มีประโยชน์อะไร..” อูสิ อูกิเลสมันออกแบบมัน มันออกแบบธรรมใหม่ ออกแบบว่าไม่ต้องทำอะไรเลยแล้วมันจะเป็นไปได้

มันเป็นไปไม่ได้หรอก.. นี่เวลาศึกษามา.. ศึกษาไป ยิ่งศึกษา ยิ่งงงนะ เพราะเราศึกษาด้วยกิเลสใจ แต่ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ ทฤษฎีนี้ภาคปฏิบัติ ปฏิบัติคือการศึกษา ศึกษาแล้วต้องวาง แล้วเวลาปฏิบัตินะ เราศึกษามาแล้วแล้วเราก็ก่อแบบมา พอออกแบบมานี้ไปออกแบบใหม่ ยิ่งกรรมฐานของเรา เห็นไหม ครอบอาจารย์ของเราให้กำหนดพุทโธ พุทโธ ทำความสงบของใจให้ได้

สิ่งใดก็แล้วแต่ถ้าจิตมันสงบมาไม่ได้ ปัญญาที่เกิดมาเป็นโลกียปัญญาทั้งหมด ปัญญาที่แผ่มา กิเลสมันชี้ออกมา นี่ความคิดกิเลสมันชี้ออกมา ตรีกในธรรมมันก็สงสัย ตรีกในธรรมนี้ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าออกแบบไว้ แต่เวลาเราตรีกแล้วกิเลสมันก็ชี้ออกมาด้วย “มันจะมีจริงหรือ.. มันจะเป็นไปได้จริงหรือ แล้วทำอย่างนั้นนี่หมดยุคหมดครา..” นี่กิเลสมันชี้ออกมา

ถ้ามันชี้ออกมาอย่างนั้นนะ แล้วเราไปศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เห็นไหม แล้วเวลาทำนี่สิ่งนี้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าออกแบบไว้แล้ว นี่ไปออกแบบใหม่ว่า “สมณะไม่จำเป็น สิ่งต่างๆ ไม่จำเป็นทั้งนั้นล่ะ ใช้ปัญญาไปเลย..” นี่ก็ออกแบบอีกอย่างหนึ่ง พอออกแบบไป เพราะออกแบบไปแล้วใช้ไหม นี่ว่า “เราต้องใช้

ปัญญาต้องเป็นสติปัญฐาน ๔.. สติปัญฐาน ๔ มันจะเกิดขึ้นมากับเรา ถ้าใช้ปัญญาไปเลยนี้ ปัญญามันเกิดแล้ว” เห็นไหม

นี่มันคนละเรื่องเลย ! เรื่องหนึ่งคือเรื่องความจริงขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมจักร.. “ทเวเม ภิกขเว ทางสองส่วนไม่ควรเสพ” แล้วถ้าเป็นความจริงล่ะ.. ความจริงมีขณิมาปฏิปทา ถ้าทำความสงบของใจเข้ามา ทำไมในธรรมจักรไม่บอกให้ทำสมาธิล่ะ ในธรรมจักรเพราะว่าปัญญาคึกก็ทำสมาธิมา ๖ ปีอยู่แล้ว !

นี่ผู้ที่มีสมาธิมันคงแล้วก็สอนด้วยปัญญาไปเลย แล้วของเรานี้เราไม่มีสิ่งใดเลย เราก็ออกแบบเลยเพราะสมาธิไม่มี เราไม่มีต้นทุนเลย เราไม่มีสิ่งใดเลย เราคำนวณเลย ต้องเป็นอย่างนั้น ต้องเป็นอย่างนั้น.. แล้วก็ว่าเลย “สมาธิไม่ต้องทำ.. สมาธิไม่ต้องทำ สมาธิมันเสียเวลา ใช้ปัญญาไปเลยต้องเป็นสติปัญฐาน ๔ สมาธิไม่ใช่สติปัญฐาน ๔ ไม่ใช่พิจารณาในกาย ในเวทนา ในจิต ในธรรม...” ออกแบบแล้วนะ.. ออกแบบไปเลย แล้วพอปฏิบัติไปนี่เพราะอะไร เพราะพื้นฐานมันไม่มี พอพื้นฐานไม่มีนี่มันเป็นไปไม่ได้ พอเป็นไปไม่ได้แหละที่ว่า “มรรคผลหมดกาลหมดเวลา.. กิ่งพุทธกาลแล้วมันจะเป็นไปไม่ได้..”

มันขัดแย้งกันไปหมดเลย เพราะอะไร เพราะออกแบบเข้าข้างตัวเองไง ! พอเข้าข้างตัวเองถึงที่สุดแล้วผลมันไม่มี ! ผลมันไม่มีเพราะเริ่มต้นมันไม่มีผลตั้งแต่ต้น เพราะอะไร เพราะการออกแบบออกแบบโดยกิเลสไง มันไม่ได้ออกแบบโดยธรรมไง เอาธรรมมา เอาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามา เอาแบรนต์มา เอาแบรนต์ว่านี่เป็นอริยสัจ นี่เป็นสติปัญฐาน ๔ มันมีแต่ชื่อ ! มันไม่มีความจริงขึ้นมาเลย

แต่ถ้ามีความจริง เห็นไหม เราเชื่อ เราจะไม่ให้กิเลสมันมาออกแบบธรรม เราจะต้องทำของเราตามความเป็นจริง ถ้าเราทำตามความเป็นจริงนี้เรามีโอกาสแล้ว.. เรามีศรัทธา เรามีศรัทธาแล้วเรามีการประพฤติปฏิบัติ เราเห็นโทษนะ เห็นโทษของการเกิดการแก่ การเจ็บ การตาย เราเห็นโทษอยู่ ทุกคนก็รู้อยู่แต่ ! แต่ยอมจำนน

โลกเรานี้ เห็นไหม ทุกคนว่าธรรมะเป็นอย่างนั้น เกิดมาแล้วก็ต้องตาย แต่ไม่ทำแต่ไม่ชวนชวายเป็น.. ไม่ทำไม่ชวนชวายเป็น ทั้งๆ ที่ทำได้ ! เพราะอะไรมันทำได้ ดิใจเสียใจก็มีกับเราใช่ไหม แล้วถ้าเรามีสติปัญญาทันความดิใจเสียใจกับเรามันคืออะไรล่ะ นี่ถ้ามันทัน

ขึ้นมามันก็เข้าสู่ความจริง นี่ใจเราไปแสวงหาทรัพย์กันแต่ภายนอก เราไปแสวงแต่ปัจจัยเครื่องอาศัย แต่เราไม่แสวงหาธรรม ! เราไม่แสวงหาความจริง ! เราต้องแสวงหาต้องมีการกระทำ ถ้ามีการกระทำขึ้นมาแล้วไม่ต้องไปออกแบบมัน !

นี่เราตั้งสติของเราขึ้นมา มันเป็นจริงขึ้นมาตามความเป็นจริง ! ธรรมะไม่ต้องไปออกแบบ ! ธรรมะเป็นธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าออกแบบไว้แล้ว หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านสอนไว้แล้ว ออกแบบไว้แล้วว่าให้ทำความสงบของใจเข้ามา เราไม่ต้องไปขึ้น ไปดื้อดึงทำตามความพอใจของเรา !

เราจะทำตามความพอใจของเราละ ปฏิบัติมาจนปานนี้ คุณปฏิบัติมาตั้งแต่เด็กจนแก่แล้วยังไม่เห็นได้อะไรเลย จะได้หรือไม่ได้ การกระทำอันนี้เราสู้ของเรา เราสู้ของเรา นะ ชีวิตนี้เราเปรียบเทียบกับทางโลกคุณสิ เขาเพลินทางชีวิตของเขา เขาทำเขาอยู่กับโลกมาสุดท้ายแล้วเขาก็ตายเหมือนกัน เขาได้อะไร..

เราเสียสละชีวิตของเรามา เห็นไหม วันกินล่วงไปๆ เหมือนกัน ๒๔ ชั่วโมงเท่ากัน พระก็ ๒๔ ชั่วโมง โยมก็ ๒๔ ชั่วโมง แต่ ๒๔ ชั่วโมงใช้ประโยชน์อะไร ทำประโยชน์อะไรให้กับจิตของเรา แต่ถ้าเราบริหารจัดการด้วยทางโลก เราก็ใช้ ๒๔ ชั่วโมงด้วยนโยบาย ด้วยความรู้สึก ด้วยการบริหารจัดการ บริหารจัดการแล้วมันได้อะไรขึ้นมา มันก็ได้สมบัติสาธารณะขึ้นมา มันได้สิ่งที่เป็นสมบัติมรดกของโลกไป

ถ้าเรามีชีวิตอยู่เราได้ใช้มัน แต่ถ้าเราตายไปมันก็เป็นสมบัติของโลก ! ไม่ใช่สมบัติของเรา ! แต่ถ้าเราปฏิบัติของเรา เราตั้งสติของเรา เราภาวนาของเรา มันจะเป็นสมบัติของเรา นี่เรามีสติปัญญาของเรา มันดีก็รู้ว่ามันดี มันไม่ดีก็รู้ว่ามันไม่ดี ไม่ดีเพราะอะไร ไม่ดีเพราะว่าเราขาดสติใหม่ ไม่ดีเพราะว่าเราหวังผลใหม่ เราเกิดมาเราหวังผล เราออกแบบมา เราคาดการณ์มา เราจินตนาการมาว่ามรรคผลจะเป็นอย่างนั้น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปฏิบัติมาแล้วเป็นพระอรหันต์ ครูบาอาจารย์ปฏิบัติมาแล้วเป็นพระอรหันต์ ออกแบบความคิดความนึก ไม่ใช่มีการกระทำ เรามีการกระทำของเราไม่ต้องออกแบบ เราเผชิญกับความจริง

ปรีชาคือธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าออกแบบไว้แล้ว เราเรียนมาแล้วเราต้องวางไว้ เราจะเอาแบรนต์อันนั้น เอาความมุ่งหมายอันนั้น สติปัญญา ๔ ! มันเป็นสติปัญญา ๔ มันเป็นปัญญา มันไม่ใช่เป็นสมณะ มันไม่ใช่ฤทธิวิเศษ นี่โง่งยังไม่ได้ปฏิบัติเลย เอาสิ่งนี้มากดดวงหัวใจไว้แล้ว สิ่งต่างๆ เราเอามากดดวงหัวใจเราเองทำไม เราจะเอามาปิดกั้นทางเดินของเราทำไม

เราจะเริ่มสะสมบุญกุศล เราเริ่มสะสมหัวใจของเรา หัวใจมันเกิดมาเป็นมนุษย์แล้ว แล้วเกิดเป็นมนุษย์นะเกิดเป็นมนุษย์ในพุทธศาสนา มีการประพฤติปฏิบัติแล้ว บวชเป็นพระเป็นเจ้าขึ้นมาด้วย.. สิ่งที่เรากระทำนี้ เห็นไหม ข้อวัตรปฏิบัติขึ้นมานี้ก็ฝึกหัวใจ สิ่งที่ทำนี้ก็ฝึกตัวตน ฝึกตัวตนนี้ให้มันเบาบางลง ตัวตนนะ.. สมาธิ เพราะทำให้จิตมีสมาธิสงบลงถึงเป็นสมาธิได้ สิ่งที่ไม่เป็นสมาธิเพราะตัวตน เพราะว่าจิตมีสมาธิมันกล้าเกินไป สิ่งที่ถูกกลืนไปมันไม่เป็นประโยชน์

ฉะนั้นถ้าเราพิจารณาของเรา เราใช้สติปัญญาของเรา มันทำให้ตัวตนนี้ยุบยวบลง ถ้าตัวตนนี้ยุบยวบลง เห็นไหม จิตของมันโดยธรรมชาติ จิตที่เป็นธรรมชาติ จิตที่เป็นสากลนี้มันสงบลงได้ ถ้ามันสงบลงได้ ความที่สงบอันนี้.. นี่โง่งทำงานอย่างนี้ เราทำอย่างนี้มันเป็นประจำของจิต ไม่ต้องไปออกแบบมัน มันเป็นเรื่องจริง มันเป็นเรื่องปฏิบัติ โง่ง มันเป็นเรื่องจัดตั้ง มันเดินเข้าไปชนมัน

สติ.. จิตมันก็ชนกับสติ เวลาถ้ามันเป็นธรรมขึ้นมา เป็นสมาธิขึ้นมา จิตมันชนกับสมาธิ สมาธิกับจิตเป็นอันเดียวกัน นี่เวลาเราฟังเรื่องของคนอื่น เราฟังข่าวคนอื่น เราก็ฟังแต่เขาพูดเท่านั้นละ แต่เวลาเราไปสัมผัส มันไปสัมผัสเอง มันเป็นเรื่องของมันเอง จิตมีสติ จิตเป็นสมาธิ จิตเกิดปัญญาแล้วมันไม่รู้ได้อย่างไร แล้วเราไม่รู้ถึงว่าความเป็นไปจริงนี้มาได้อย่างไร มันจะเป็นสันติสุขได้อย่างไร มันจะเป็นปัจเจกขึ้นมาได้อย่างไร ถ้ามันเป็นขึ้นมา เห็นไหม นี่เราถึงต้องทำตามความเป็นจริง

การศึกษานั้นมันเป็นธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าออกแบบไว้แล้ว แต่เราไปลบล้าง เราไปทำสินค้าเทียมเลียนแบบ เอาแบบนั้นมาด้วยความต้องการให้มันเป็นอย่างนั้น มันเป็นไปได้ไหม..

ข้าว.. ถ้าไม่มีข้าวสารเราจะมีข้าวสุกใหม่ ข้าวสุกมันมาจากไหน ข้าวสุกเพราะเรามีข้าวสารเราถึงหุงมันเป็นข้าวสุกขึ้นมา ข้าวนี้ เราไปกอบปีข้าวสารมามันก็จะเป็นข้าวสาร มันจะเป็นข้าวสุกไปได้อย่างไร เพราะมันไม่มีการกระทำ มันไม่มีการเปลี่ยนแปลง ระหว่างเป็นข้าวสารมาเป็นข้าวสุก

ถ้าเราไม่มีหัวใจ นี่หัวใจของเราเรามีสัมมาสมาธิใช่ไหม เรามีจิตใช่ไหม จิตของเราเมื่อวิชาใช่ไหม จิตของเราโคณิกเลศครอบงำใช่ไหม ถ้าเราไม่ได้เปลี่ยนแปลงจิตของเรา ไม่ได้มีการกระทำของเราขึ้นมา มันจะมีธรรมขึ้นมาได้อย่างไร.. นี่ไงถ้าเราไปเอาบรรณคัมภีร์ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วเราก็ก็นึกขึ้นมาด้วยภาคปริยัติ แล้วบอกต้องเป็นอย่างนี้ ! ต้องเป็นอย่างนี้ ! ต้องเป็นอย่างนี้ ! แล้วมันจะเป็นอย่างไรละ.. มันจะเป็นอย่างไร

แต่ถ้าเราปลูกต้นไม้ ปลูกโพธิ์เห็นไหม เราปลูกโพธิ์ของเราใช่ไหม นี่เรามีเมล็ดใช่ไหมเราก็เพาะเมล็ด มันโตขึ้นมามันแตกขึ้นมา เราบำรุงรักษามันขึ้นมาใช่ไหม ต้นโพธิ์มันก็ขึ้นมา.. นี่ก็เหมือนกัน ในการปฏิบัติ เราจะไปลอกเลียนธรรม แบบที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางแบบนั้นไว้แล้วว่าเป็นของเรา เป็นไปไม่ได้ !

แต่ถ้าเราสร้างของเรา เราปฏิบัติของเรา คำว่าสร้างเขาหาว่ากิเลสอีก กิเลสมันจะสร้างขึ้นมา สร้างเทียมเลียนแบบขึ้นมาอีก.. ไม่ใช่สร้างเทียมเลียนแบบ มันจะสร้างสัมมาสมาธิ สร้างปัญญาธรรม สมาธิธรรม สร้างสิ่งต่างๆ นี่เริ่มต้นต้องมีการสร้าง.. เริ่มต้นถ้าไม่มีการก่อการสร้างขึ้นมา มันจะเป็นขึ้นมาได้อย่างไร การก่อการสร้างขึ้นมาจนเป็นมรรค เห็นไหม อาโลโก อุทะปาที ปัญญา อุทะปาที วิชา อุทะปาที.. นี่มันสร้างขึ้นมา แล้วมันมีการกระทำ มีความเป็นไป นี่ปฏิบัติ !

เวลาปริยัตินี้ศึกษามา ศึกษามาแล้วเพื่อเป็นทางวิชาการ ศึกษาเพื่อให้รู้เห็นอะไรได้ รู้ที่มาที่ไป แต่ถ้าเราทำตามนั้นมันจะเกิดขึ้นมาไม่ได้ ข้าวสารเอามากองไว้ มันก็จะ เป็นข้าวสารอยู่วันยังค่ำ ข้าวสุกถ้ามันสุกแล้ว มันจะสุกมาจากไหนถ้ามันไม่มีข้าวสาร..

ถ้ามันไม่มีจิตที่มีวิชา ถ้ามันไม่มีจิตที่เกิดมาด้วยทุกข์ด้วยยาก ถ้ามันไม่มีจิตไม่มีเราเกิดมาเป็นมนุษย์ มันจะเอาอะไรมากระทำ เห็นไหม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงสอนปัญจวัคคีย์ ไม่ไปสอนอาฬารดาบส เพราะอาฬารดาบสตายไปแล้ว

นี่ก็เหมือนกันเรามีจิตมีวิญญาณ เรามีความรู้สึกละอยู่ ธรรมะนี่มันเป็นอาหารของใจ ธรรมะนี่มันเป็นสิ่งที่ชักฟอกหัวใจ แล้วเราพยายามหาสิ่งนี้.. นี่พุทธศาสนาสำคัญอย่างนี้ สำคัญที่ว่ามันมีการกระทำ มันมีมรรคญาณ มีการกระทำในหัวใจขึ้นมาเพื่อจะชำระให้มันมีความสะอาด

อย่างเรานี้แหละเราเป็นปุถุชนกัน เรามีกิเลสในหัวใจ เราก็ไม่รู้เหนือรู้ใต้นะ เกิดมาจากไหน รู้แต่เกิดมาจากพ่อจากแม่แต่ไม่รู้ว่าจะเกิดมาจากกรรม ทำกรรมอะไรไว้ถึงมาเกิดเป็นมนุษย์ แล้วเวลาตายไปแล้วก็ไปไหน มันก็มีเดบดด้าน แต่ถ้าเวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เห็นไหม ปฏิบัติขึ้นมาถ้าจิตมันสงบขึ้นมา มันรู้ได้เพราะอะไร.. กภาพเทวิล นี่ปฏิบัติอยู่ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ นอนอยู่บนพรหม ระลึกอดีตชาติได้ ๔๐ ชาติ

นี่ใจไม่มีธรรมะเขาก็ระลึกได้ ! ถ้าเราปฏิบัติขึ้นมา จิตเราสงบเราก็ระลึกได้ เราก็รู้ของเราได้ว่าจิตนี้มันมาจากไหน นี่ที่มาเป็นมนุษย์นี่เราทำอะไรมา เมื่อชาติที่แล้วทำอะไรมา แล้วชาติต่อๆ ไปทำอะไรมามันถึงจับพลัดจับพลูมาเกิดเป็นมนุษย์อยู่เนี่ย.. นี่มันเห็นของมัน มันรู้ของมันได้ เพราะมันรู้จากข้อมูลภายในจิตของเราเอง รู้จากข้อมูลภายในจิตที่มันขึ้นมา เห็นไหม มันถึงรู้ว่ามาจากไหน จิตนี้มันมาจากไหน มันมาเพราะเหตุใด

แล้วมันมาเพราะเหตุใดนี้ แล้วเกิดเป็นมนุษย์นี้มาเพราะเหตุใด.. มาเพราะเหตุใดมันเป็นอดีตนะ แก่กิเลสไม่ได้เลยนะ แต่มันมาเพราะเหตุใดนี้มันรู้ได้ คำว่ารู้ได้ไม่ใช่ร้อยยี่สิบ คำว่ารู้ได้.. รู้ได้แล้วเราทำอะไรขึ้นมา รู้ขึ้นมาแล้วก็เกิดทริภุณนะว่าฉันรู้ฉันรู้นี้ แล้วรู้แล้วทำอะไร รู้แล้วทำอะไร รู้แล้วเป็นสมบัติอะไร

มันเพียงแต่บอกว่าจิตนี้มาจากไหนมันมีที่มา ! แล้วถ้ามันยังประพฤติปฏิบัติไม่ได้มันก็มีที่ไป ! เพราะจุตูปปาตญาณ อนาคตมันยังมีไป จิตต้องไปแน่นอนถ้ายังไม่ได้แก้ไขมัน นี่แต่เราเป็นปุถุชนเราไม่รู้.. เราไม่รู้เราก็สงสัยว่ามันมาจากไหนแล้วไปอย่างไร ยิ่งงงไปใหญ่ละ ยิ่งถ้าไปทางโลกเดี๋ยวนี้ยังทฤษฎีมากมายมหาศาล

ทฤษฎีโดยความออกแบบของเขานี้มันเชื่อถือไม่ได้.. ความน่าเชื่อถือของเรา เราต้องเชื่อถือพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ในเมื่อพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นกัณฐารพัตติกะใหม่ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางธรรมและวินัยเป็นแบบไว้แล้ว

ฉะนั้นเพียงแต่ว่าแบบนี้เป็นปริยัติ เวลาศึกษามาแล้วต้องวาง เห็นไหม ไม่ได้เอาแบบนั้นมา.. ศึกษา ศึกษาโครงสร้างนั้น แบบไม่ใช่ตัวบ้าน แบบไม่ใช่โครงสร้าง แบบไม่ใช่สังขารธรรมที่จะเกิดขึ้นมากับเรา.. แบบคือแบบ ความจริงโครงสร้างที่จะทำขึ้นมาจริง มันก็จะขึ้นมาจริงตามพื้นฐาน ตามที่จิตมันทำ

มันคนละเรื่องกัน ! มันคนละเรื่องระหว่างปริยัติกับปฏิบัติ ปริยัติเรียนอย่างไร ศึกษาอย่างไร ท่องอย่างไร กระทำอย่างไร มันเป็นไปอย่างนั้นไม่ได้ แล้วเวลาท่องแล้วปฏิบัติแล้ว เวลาท่องจำแล้วต้องให้เป็นตามนั้น ยิ่งมาปฏิบัติด้วยนี่มันก็จะให้ข่าวสารเป็นข้าวสุกด้วยการนั่งมอมนะ ข่าวสารนี้ดูแล้วเดี๋ยวข่าวสารจะสุกจะใส่จานมาให้กิน มันเป็นไปได้ไหมไม่ได้หรอก.. แต่เวลาปฏิบัติขึ้นมาเราต้องทำของเราขึ้นมา ข่าวสารนี้ต้องตั้งแต่ไถนาเลยแหละ ไถนา หว่านข้าว คุ้ณข้าวเป็นต้นข้าว ต้นข้าวเสร็จแล้วก็เก็บข้าว เก็บข้าวแล้วต้องเป็นข้าวเปลือก ข้าวเปลือกต้องไปสีเป็นข้าวสาร มีข้าวสารแล้วเรถึงได้เอามาหุงกิน

นี่เวลาปฏิบัติมันเป็นอย่างนั้น ! เวลาปฏิบัติของเรานี้ศึกษาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาเป็นแบบ.. แบบที่เป็นธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วโดยทั่วไปที่เขาออกแบบนี้ออกแบบเป็นแฟชั่นเลย ! ใครจะออกแบบอย่างไรก็ได้ว่าตามกันไป ธรรมะออกแบบ ! แล้วก็ออกไปตามความพอใจของเขา โอ้เราถ้าเป็นความชอบใจของเราตรงไหนเราก็เชื่อเขาไป ความเชื่อ.. ความเชื่อ.. ไม่ใช่ความจริง !

ความจริง.. นี่กาลามสูตร เห็นไหม ลงกาลามสูตรแล้ว ไม่ให้เชื่อ ! ไม่ให้เชื่อ แม้แต่อนุমানแล้วเป็นอย่างนั้นได้ เพราะถึงอนุমানแล้วเป็นได้ก็เรื่องของเขาไม่ใช่เรื่องของเรา เราไม่ให้เชื่อสิ่งนั้นเพราะเขาทำตามๆ กันมา เราไม่ให้เชื่อเพราะว่าสิ่งนั้นสังคมเขาเชื่อถือ มันเป็นเรื่องของเขาทั้งนั้นละ มันไม่ใช่เรื่องชีวิตเราเลย มันไม่ใช่เรื่องความจริงในหัวใจเราเลย ถ้าเป็นความจริงในหัวใจของเรานี้ละ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าออกแบบไว้แล้ว เราต้องพิสูจน์ !

คำว่าพิสูจน์คือภาคปฏิบัติ ฉะนั้นศึกษาเป็นปริยัติแล้วต้องวางไว้.. ฉะนั้นถึงวางไว้ พอวางไว้ นี่ใจครูบาอาจารย์เรา หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านปฏิบัติแล้ว ท่านเป็นผู้รู้คู่ประกัน เป็นผู้ยืนยัน ผู้ยืนยันว่าต้องทำความสงบของใจ เพราะทำความสงบของใจแล้วนี่

มันจะเปลี่ยนแนวคิด แต่เปลี่ยนแนวคิด เห็นไหม คุณข้าวสารมันเป็นข้าวสุก แต่ถ้าเวลาปฏิบัติไปแล้วถ้ามีสัมมาสมาธินี้มันจะเป็นโลกุตตรธรรม

คำว่าโลกุตตรธรรม เห็นไหม คุณข้าวสารเป็นข้าวสุกใช่ไหม แต่เดี๋ยวนี้เขามีอาหารสำเร็จรูป ! อาหารสำเร็จรูปนะ นี่ไงถ้ามีสัมมาสมาธิ ถ้าปัญญามันเกิดขึ้นมานี้ ปัญญามันเกิดอย่างไร.. ถ้าปัญญามันเกิด มรรคญาณมันเกิดนี่นะ ญาณมันเกิด วิชามันเกิด ความสว่างมันเกิด ความรู้แจ้งมันเกิด มันเกิดอย่างไร ! มันเกิดอย่างไร แล้วความเกิดอย่างนี้ใครออกแบบ

นี่มันจะเป็นความจริงกับสังขธรรม สังขธรรมนั้นเป็นผู้ให้ค่า ถ้าจิตนั้นทำตามความเป็นจริงที่เป็นสังขธรรมขึ้นมาแล้ว สังขธรรมอันนี้มันจะเป็นความจริง มันเป็นสันติภูมิโก มันไม่ต้องถามใคร ไม่ต้องให้ใครกำกับประกัน ไม่ต้องให้ใครมาเยินยอ ไม่ต้องทั้งนั้น ! แต่มันอยู่ที่ไหนล่ะ ก็มันอยู่จากในที่สกปรกโสภณของเราแน่แหละ

เพราะใจของเราสกปรกโสภณ เราจะทำความสะอาดได้แต่ร่างกาย เราจะทำความสะอาดตรงไหนก็แล้วแต่ทำความสะอาดไป แต่ไม่มีใครทำความสะอาดหัวใจได้ เพราะหัวใจมันหมักหมมด้วยความขี้โลภ ขี้โกรธ ขี้หลง.. ขี้ในอารมณ์ทั้ง ๓ นี่มันเป็นนามธรรม ไม่มีสิ่งใดจะไปทำความสะอาดได้ จะผู้ใดขนาดไหน นิมิตวลงขนาดไหนมันก็สกปรก !

จิตมันสกปรกโดยค้นหาความทะยานอยาก มันสกปรกโดยอวิชชา ในเมื่อมีกิเลสอยู่มันสกปรกในหัวใจ ถึงบอกว่าไม่มีสิ่งใดที่จะไปชำระทำความสะอาดได้ เว้นไว้แต่เราตั้งสติแล้วมีคำบริกรรม มีปัญญาอบรมสมาธิจะไปทำความสะอาดชั่วคราว ถ้าจิตมันสะอาดมันไม่มีกิเลสบวกเข้ามา ถ้ามันเกิดปัญญา.. ปัญหานี้เป็นโลกุตตรปัญญา ถ้าโลกุตตรปัญญามันเกิด มันเกิดอย่างไร

นี่ไงสิ่งที่เป็นความจริง เห็นไหม เป็นความจริง เป็นสังขธรรมที่มันเป็นความจริง ความจริงมันก็คือความจริง มันจะอยู่ที่ไหน อยู่บนฟ้า อยู่บนแดด อยู่ในเหวหรืออยู่ที่ไหน ความจริงก็คือความจริง ถ้ามันเกิดมากับใจ ใจของเราเนี่ยเราจะเป็นคนขี้ทุกข์ขี้ยาก เราจะเป็นคนที่ไม่มีอำนาจวาสนาบารมี เราจะเป็นคนทุกข์คนเจ็บใจ เราจะเป็นพระเป็นเจ้าอยู่โคนไม้ที่ไหนล่ะ ถ้ามันเกิดก็คือมันเกิด ! ถ้ามันไม่เกิดไปอยู่ที่ไหนมันก็ไม่เกิด !

มันไม่เป็นความจริง มันเป็นการเข้าข้างตัวเอง ออกแบบเป็นแพ้นของตัวเอง แล้วตัวเองก็เชื่อตามๆ กันไป มันไม่เป็นความจริงเลย.. ถ้าความจริงนะ ความจริงมันเกิดขึ้นมา ถ้ามันเป็นความจริงมันเกิดขึ้นมานี้มันมีผล จิตสงบนะ ถ้าจิตมันสงบมันจะไม่มีทิฐิมานะ ความเป็นมานะอหังการนี้ทำให้จิตของเราลงไม่ได้ แต่ถ้าเป็นความจริงมันมีการอ่อนน้อมถ่อมตน “ความอ่อนน้อมถ่อมตนกับธรรม” เห็นไหม ใจมันลง ถ้าใจลงธรรมมันจะได้สัมผัสธรรม

ใจของเราเนี่ยมันไม่ลงธรรม มันลงกิเลส มันออกแบบธรรมะด้วย บอกว่าธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าคริสต์ลัทธิมันไม่เป็นความจริง แต่ธรรมของฉัน.. เห็นไหม มันออกแบบเอง มันออกแบบเป็นแพ้นเลย แพ้นที่ว่ายิ่งโลกเขาเจริญยิ่งไปใหญ่ นี่มันไปตามโลกเลย มันเป็นเรื่องโลกๆ มันเป็นการเห็นของโลก มันไม่เป็นความเห็นของธรรม

ถ้าความเห็นของโลก เห็นไหม จิตส่งออก จิตเป็นโลก เขาหลงธรรมไม่ได้.. แต่ถ้าจิตเป็นธรรมเนี่ยมันลง จิตนี้ลงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ถ้าจิตไม่ลงพระรัตนตรัย จิตไม่ลงแก้วสารพัดนึก มันไม่เห็นคุณค่าของแก้วสารพัดนึก ถ้าเราไม่เห็นคุณค่าของแก้วสารพัดนึก เราไปเห็นคุณค่าของปัจจัยเครื่องอาศัย เห็นคุณค่าของสิ่งที่เป็นสังคัม.. โลกธรรม ๘ เขาให้ค่ามันถึงมีค่า ถ้าโลกเขาไม่ให้ค่ามันก็ไม่มีค่า เราไปให้ค่าสิ่งนั้นกันแล้ว คิด ติดด้วยสัญชาตญาณ ด้วยการเกิดและการตายทุกภพทุกชาติมันได้สะสมมาในหัวใจ คนกลัวผี คนกลัวหาญชาญชัย เพราะมันได้พัฒนาการของจิตนี้มา จิตที่อ่อนแอ จิตที่เข้มแข็ง จิตที่ต่างๆ นี่มันมีกระบวนการของมันมาทั้งนั้นนะ

ฉะนั้นสิ่งที่ไปติดๆ นี่เพราะสิ่งนี้มันสะสมมาที่ใจ มันมีเชื้ออยู่ในหัวใจอยู่แล้ว แต่พอเรามาประพฤติปฏิบัติขึ้นมา มันจะให้ค่ากับเรื่องของคุณสมบัตินั้นๆ มันไม่ให้คุณค่าของธรรม เพราะธรรมมันละเอียดลึกซึ้งเกินไป “ธรรมละเอียดลึกซึ้งเกินไปจนใจที่มีกิเลสอยู่มันไม่เห็นคุณค่า” เคนจกรรม นั่งสมาธิ ภาวนาเพื่อให้ความสงบของใจมันก็ไม่เคยสงบซักที แต่มันก็ไปหาสมาธิแพะมา ปัญญาแพะมา

ปัญญาคืออาการของใจไม่ใช่ใจ ในเมื่ออาการของใจ ในเมื่อสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นของใจมันเป็นแพะ ! มันไม่ใช่ใจ ! มันเป็นเรื่องที่สะดวกสบายที่มันจะอ้างอิงได้ มันอ้างอิง

ไป สมาธิแพะ ปัญญาแพะ ไม่ใช่ปัญญาจริง ถ้าปัญญาจริงขึ้นมา เห็นไหม เรามีสติปัญญาของเราขึ้นมา เพราะมันละเอียดเกินไปไง มันละเอียดจนจิตหายๆ มันรู้สิ่งนี้ไม่ได้ เราถึงต้องทำ..

ผู้ที่ปฏิบัติ ที่มันกระเสือกกระสน ที่มันทุกข์มันยากอยู่ก็เพราะเหตุนี้แหละ เหตุเพราะว่าสิ่งใดนี่มันเป็นสมมุติทั้งนั้น สมมุติก็จริงตามสมมุติ สมมุติบัญญัติมันก็เป็นสมมุติบัญญัติ แต่เวลาเป็นความจริงเป็นธรรม ! ไม่ใช่สมมุติและไม่ใช่บัญญัติ มันเป็นสังฆธรรม.. สังฆธรรม ทำไมถึงว่าไม่ใช่สมมุติไม่ใช่บัญญัติ เพราะข้อเท็จจริงมันไม่ใช่สมมุติไม่ใช่บัญญัติ แต่ชื่อของมันเป็น

สมาธิ.. ตัวสมาธิคืออะไร ตัวสมาธิมันก็คือสมาธิ แต่ชื่อของมันเป็นสมมุติ สมมุติว่าเป็นสมาธิ แต่ความจริงสมาธิเป็นอย่างไร สมมุติชื่อมันแล้วตัวมันเป็นอย่างไร เวลาปัญญาขึ้นมานี้เราว่าปัญญา ปัญญาแพะ.. อ้างอิงธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ปัญญาเป็นอย่างนั้น เป็นอย่างนั้น... แล้วหัวใจเป็นอย่างไร แล้วสิ่งที่สะท้อนหัวใจเป็นอย่างไร อ้าว.. หัวใจไม่รู้เรื่อง แต่รู้ถึงปัญญาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ รู้ถึงพุทธพจน์นะ แต่ตัวเองไม่รู้จักตัวเอง แต่ถ้ามันเป็นจริงขึ้นมาละ มันเป็นปัญญาที่ชำระกิเลสละ

ปัญญานี้มันเกิดบนอะไร ปัญญานี้มันจะเข้ามาทำอะไร ปัญญานี้มันจะถอดถอนอะไร นี่มันรู้จริงของมันเพราะอะไร เพราะมันมีสัมมาสมาธิไง เพราะมันเป็นสัมมาสมาธิ เพราะมันมีจิตใจ สัมมาสมาธิคือภพ สัมมาสมาธิคือจิตเดิมแท้.. สิ่งที่เขาถามพ ดุสิตอุปนาสมาธิ ขณิกสมาธิ อุปจารสมาธิมันแตกต่างกันอย่างไร แล้วถ้าอุปนาสมาธินี้เวลาเข้าถึงความสงบร่มเย็น ถึงฐานของจิตนี้ มันทำงานไม่ได้มันทำงานไม่ได้อย่างไร แล้วที่เวลามันออกทำงานนี้มันออกทำงานอย่างไร.. ถ้ามันเกิดปัญญานี้มันรู้ของมัน มันรู้มันเห็นของมัน เห็นไหม แล้วปัญญานี้ปัญญาเกิดจากโลกุตตรปัญญา

ปัญญาอย่างนี้ใครออกแบบ ! พระพุทธเจ้าออกแบบไว้แล้ว ธรรมะของพระพุทธเจ้านะ พระพุทธเจ้าออกแบบเพราะพระพุทธเจ้ารู้จริงแล้วออกแบบไว้ ถ้าเราทำความจริง เห็นไหม เราทำความจริงเป็นความจริง ไม่ใช่สมมุติบัญญัติ ไม่ใช่ชื่อ ไม่ใช่แบรนค์ มันเป็นจริงๆ มันเป็นจริงๆ นี่ไงสมมุติบัญญัตินี่มันเป็นสมมุติ แต่ตัวจริงที่เกิดละ

เกิดสติอย่างไร เกิดสมาธิอย่างไร แล้วเกิดปัญญาอย่างไร แล้วเกิดที่มันเกิดนี้เกิดใครเป็นคนทำ

นี่มันพูดได้ชัดเจน พอชัดเจนขึ้นมาจิตมันมีกำลังใช่ไหม จิตมันมีสัมมาสมาธิ จิตมันมีกำลังแล้วพอปัญญามันเคลื่อนไปนะ ปัญญามันเคลื่อน เห็นไหม เวลาเราภาวนากันไม่เป็น เวลาจิตมันสงบแล้วนี่สมาธินี้เป็นอนิจจัง เพราะมันเป็นสมมุติ ชื่อมันสมมุติแต่ตัวมันจริงนะ ตัวมันจริงแต่มันก็เป็นอนิจจัง สมาธิคือสมาธิจริงๆ นี่แหละ เจริญแล้วเสื่อม เสื่อมแล้วเจริญ พอมันเจริญขึ้นมานี่คนไม่เข้าใจ เห็นไหม

นี่สมาธิจริงๆ ไม่ใช่แพะ มันเป็นสมาธิจริงๆ แต่ถ้าคนไปติด คิดว่านี่เป็นสมาธิ พอเข้าสมาธิแล้วมันว่าง มันมีความสุข ...นี่คือนิพพาน แม้แต่สมาธิเขาก็เข้าใจว่าเป็นนิพพานได้ แต่ผู้ที่สมาธิแพะ เขาไม่เข้าถึงสมาธิเลย เขาบอกว่า “ว่างๆ ว่างๆ..” นั่นสมาธิแพะ ! นี่ใจมันไม่ใช่สมาธิจริง แต่ถ้าเป็นสมาธิจริง สมาธิจริงก็เป็นอนิจจัง สิ่งที่เป็นอนิจจังนะมันอนิจจังเพราะมันแปรปรวนมันแปรสภาพ เวลามันเป็นสัมมาสมาธิ มันมีกำลังของมัน มันมีความสุขของมัน ก็เข้าใจว่าเป็นนิพพาน

“เข้าใจว่า” เห็นไหม เพราะอะไร เพราะเหตุภาวะมันต่ำ.. ภาวะมันต่ำ มันต่ำเพราะอะไร มันต่ำเพราะว่ามันไม่เคยสัมผัส ไม่เคยมีทรัพย์สมบัติ พอมีทรัพย์สมบัติขึ้นมา พอมีสัมมาสมาธิขึ้นมา พอสิ่งนี้เป็นสมาธิ จิตเป็นสมาธิถึงรู้ว่าเป็นสมาธิ ถ้าจิตไม่เป็นสมาธินั่นเป็นสมาธิแพะ เพราะจิตไม่ได้เป็น มันเป็นสมาธิที่เป็นสมาธิแพะที่ไปตั้งไว้ แต่ตัวจิตนี้มันไม่เป็น ไม่เป็นมันก็ไม่รู้ตัวมัน ไม่เห็นตัวมัน ก็ไม่รู้ว่สมาธิหรือไม่สมาธิเป็นอย่างไร

นี่แต่ถ้ามันเป็นความจริงขึ้นมา ตัวมันจริงมันเป็นสมาธิขึ้นมา ถึงเป็นสมาธิมันก็เป็นอนิจจังเพราะมันเจริญแล้วเสื่อม.. พอเวลาเจริญแล้วเสื่อมมานี่นิพพานหายไปไหน เวลาเสื่อมไปทำไมนิพพานหายไปด้วยละ นี่ไง แต่เราก็ตั่งสติขึ้นมา เรามีการกระทำของเราขึ้นมา เห็นไหม นี่ข้อเท็จจริงเป็นอย่างนี้ ถ้าข้อเท็จจริงอย่างนี้นะมันไม่ใช่ธรรมะ

นี่ธรรมจริงๆ อย่างนี้มันเป็นความจริง แต่ที่เขาออกแบบกัน ออกแบบกันให้สะดวกสบาย มั่งง่าย สุกเอาเผากิน แล้วเราเองปฏิบัติธรรมแค่รูปแบบ พอแค่รูปแบบมาก็เชื่อถือศรัทธาเขาไป แล้วก็บอกว่านี่มันทำแล้วมันดี มันสบายๆ มันมีความสุข.. เรานะ นี่

เวลาทุกซ์ขนาดไหนเราช่วยปลดปล่อยโลมมันก็สบาย จิตนี้มันเป็นอย่างนี้ มันเป็นอนิจจัง มันเกิดดับ ความคิดมีเกิดมีดับ ความทุกซ์มีเกิดมีดับ มันก็เกิดดับอย่างนั้นแหละ มันอยู่คงที่ไม่ได้ ไม่มีสิ่งใดคงที่ แม้แต่อารมณ์ก็ไม่คงที่ ไม่มีอะไรคงที่เลย

จิตก็เหมือนกัน จิตนี้มันไม่มีอะไรคงที่ของมันแต่มันมีสันตติ คำว่าสันตติเขาว่าเป็นดวงๆ ไม่มี ! มันเร็วต่างหากเล่า ไอ้ที่ว่าดวงๆ นี่มันออกแบบกันไปเรื่อยๆ ธรรมะออกแบบแล้วก็ออกแบบอีก แต่แบบที่แท้จริงขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้เป็นแบบที่แท้จริง แต่เราไปออกแบบซ้อน ออกแบบตามกิเลส ตามความพอใจ ตามความเห็น ตามแต่สังคมเขาเชื่อถือ มันก็เลยเป็นแต่ใครจะออกแบบอย่างไรก็ได้ตามสิทธิเสรีภาพ

ทุกคนก็มีสิทธิเสรีภาพ เกิดมาเป็นประชาธิปไตย ก็ว่ากันไปไง.. แต่ทำลายตัวเอง ทำลายโอกาสตัวเอง ทำลายจิตใจตัวเอง เพราะจิตใจตัวเองอ่อนด้อย พออ่อนด้อยนี้ เห็นสิ่งใดที่เป็นประโยชน์ที่สะดวกสบาย มันก็ไปคิด ไปเชื่อ ไปถือ แล้วสิ่งที่เป็นความมหัศจรรย์ จิตนี้มันมหัศจรรย์ ถ้าเรามีครูบาอาจารย์ เห็นไหม ถ้าใจเราลง เรามีพระพุทธพระธรรม พระสงฆ์เป็นที่พึ่ง เป็นแก้วสารพัดนึก ครูบาอาจารย์เราท่านผ่านมาแล้ว ท่านจะชี้นำ ท่านจะคอยบอก ถ้าเราบอกนะ สิ่งใดถ้าเราลงครูบาอาจารย์ นี่สิ่งนั้นเราปรึกษาได้ เราทดสอบได้ ถ้ามันทดสอบได้นะมันจะมีโอกาส มันจะมีความเป็นจริงได้

นี่ธรรมมันเหนือโลกนะ ไม่เป็นอย่างที่คิดกันหรอก ! ครูบาอาจารย์ท่านประพฤติปฏิบัติขึ้นมาตามความเป็นจริงนะ ท่านบอกเลยถ้าปฏิบัติแล้วนี่เราจะมีความสุข เราก็คิดใช้ไหม นี่เราทุกซ์เรายาก เราอยากมีทรัพย์สมบัติ ถ้าเรามีทรัพย์สมบัติแล้วเราจะมีความสุข พอมีทรัพย์สมบัติแล้วนี่บอกแค่นี้มันน้อยไป มันต้องมีมากกว่านี้ถึงจะมีความสุข แล้วก็บอกว่ามีต่อไปจะมีความสุข แล้วก็จะมีความสุข.. มันไปเรื่อยเลยไม่มีวันจบ !

นี่ค้นหาความทะยานอยากถมไม่มีวันเต็มหรอก แต่ในการประพฤติปฏิบัตินะ เวลาจิตมันพัฒนาขึ้นไปนี่มันจะมีความสุข เพราะกิเลสมันมีหยาบ มีกลาง มีละเอียด มีละเอียดสุด เวลากิเลสที่มันละเอียดขึ้นไปนี้ อู๋.. มันยิ่งหลอกยิ่งล่อ ยิ่งทำให้เราหัวปั่น นี่โง่ขนาดแค่พื้นๆ แค่ว่าสมาธิหรือไม่เป็นสมาธิ แค่ว่าเพะหรือไม่เพะนี่เราแยกกันไม่ถูก

เลย ขนาดว่ามันเป็นแพะหรือไม่แพะนี้เรายังไม่รู้ว่าจะอะไรเป็นแพะ อะไรมันไม่เป็นแพะเลย แล้วมันจะมีปัญญาคืนมาได้ยังไง

ถ้ามีปัญญาคืนมา.. นี่ความละเอียด เห็นไหม เราจะบอกว่าในเมื่อถ้ามันหยาบ เพราะจิตใจเราหยาบ พอจิตใจเราหยาบ เดี่ยวนี้คนมันง่าย.. นี่ในทางโลก เราจะบอกว่าเด็กสมัยนี้นะไม่เหมือนสมัยเรา สมัยเรานะเราต้องพึ่งตัวเอง เราทำอะไรนะเราต้องช่วยเหลือตัวเอง สมัยนี้รัฐ.. มันเจริญ ทุกอย่างเจริญ นี่ไม่เหมือนกับหัวใจผู้ประพฤติกปฏิบัติสมัยก่อนมันทำกันจริงจัง ทำด้วยมีครูมีอาจารย์ ทำด้วยสติปัญญา ทำด้วยวุฒิภาวะหัวใจที่เข้มแข็ง สมัยนี้จะหุบมือเปิบ จะเอากันง่ายๆ จะเอาง่ายๆ แล้วก็ออกแบบธรรมะกันนะ ออกแบบมา ออกแบบมาจนเราก็อำไม่ได้ว่ามันเป็นอะไรต่ออะไรบ้าง มันร้อยแปดพันเก้า!

แต่ในการปฏิบัติเรานะ นี่ความรู้สึกรู้สึกของเรา ความจริงใจของเรา ความเห็นของเรา.. ถ้าความเห็นของเรานี้มันเป็นความจริงหรือยัง ถ้ามันเป็นความจริงขึ้นมา ความจริงนี้มันเกิดจากอะไร เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะเทศน์ปัญจวัคคีย์ เห็นไหม เวลาปัญจวัคคีย์นี้เทศน์ธรรมจักร แล้วเทศน์อนันตลักขณสูตร พระอัสสชินี้รูปองค์ไป เวลารูปองค์ไปนะ

“เธอทั้งหลายพ้นจากบ่วงที่เป็นโลกและเป็นทิพย์ เธอจงอย่าไปซ้อนทางกัน”

๖๑ องค์ รวมทั้งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้แยกกันไป ถ้าซ้อนกันไปคือว่าไป ๒ องค์นี้มันเสียโอกาส นี่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเห็นภัย เห็นภัยของคนที่ไม่มีความเห็น ภัยของคนทุกข์ขนาดนั้นนะ นี่พระอัสสชิท่านก็รูปองค์ของท่านไป ไปเจอพระสารีบุตร พระสารีบุตรเห็นการเคลื่อนไหวนี้มันมองออกนะ คนที่มีปัญญาเขามองของเขาออกว่าสิ่งนี้มันแปลกโลก นี่ตามไป เห็นไหม ตามไปขอถามธรรมะเพราะอยากจะพ้นทุกข์เหมือนกัน

“ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ” องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้ย้อนกลับไปทำที่เหตุ นั่น เห็นไหม มันมีเหตุมีผลของมัน.. “ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ” ถ้าเราจะทำสมาธิมันก็ต้องมีเหตุนี้มา นี่เราจะมีปัญญามันก็ต้องมีเหตุให้เกิดปัญญา แล้วปัญญานี้มันจะเผาไหม้อะไร

ถ้าเราทำสมาธิ เราใช้ปัญญาของเรา เห็นไหม เขาว่าสิ่งนี้มันเป็นปัญญาๆ สิ่งนี้มันเป็นโลกียะหมด มันเป็นแค่ปัญญาบรมสมาธิไง เพราะมันไม่ได้เผาไหม้อะไรไง มันไม่ได้เผาไหม้ ไม่ได้ทำลายกิเลส มันไม่ใช่ตบะธรรม เราทำความสงบของใจขึ้นมาเนี่ย ต้องการตบะธรรม

“ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ”

พระสารีบุตรฟังแล้วเป็นพระโศกบ้านเลย เพราะมันซึ่งใจใจ เหตุ.. เหตุคืออะไรล่ะ แล้วเหตุหยาบ เหตุละเอียดล่ะ นี่เหตุของเราเหตุทางโลกใจ เหตุเพราะเรามีร่างกาย เหตุเพราะเรามีจิตใจเราเลยทุกข์ แล้วไม่บอกว่าจิตใจนี้มันอยู่บนอะไร ใครครอบงำมันอยู่ แล้วใครสงวนรักษามันอยู่ ใครจี๋คอมันอยู่ แล้วก็บอกว่า โลกนี้มีเพราะมีเรา.. ถ้าไม่มีเรา แล้วก็ฆ่าตัวตายกันหมดเลย มันจะได้ไม่มี...

มันฆ่าตัวตายมันไม่ได้ฆ่าจิตนะ ทำร้ายตัวเอง ทำทุกๆ อย่างนี้ คุณแม่แต่ความคิด ผิดมันยังทำลายคนเลย ไอ้เนี่ยขนาดความเห็นผิดจนทำร้ายตัวเอง บอกว่านี่เพราะมีเราๆ แล้วฆ่ากิเลสได้ไหมล่ะ แล้วทำลายตัวเองแล้วมันทำลายใครล่ะ มันยังเกิดโทษนะ เกิดโทษในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า

“ฆ่าคนอื่นเป็นโทษอย่างหนึ่ง ฆ่าตัวเองมีโทษมากกว่าฆ่าคนอื่น”

เพราะตัวเองมีคุณค่าไง นี่เพราะความเห็นผิด เพราะอะไร เพราะกิเลสมันฆ่า กิเลสมันทำลาย มันถึงมีโทษมากกว่าฆ่าคนอื่นนะ ! นี่แล้วมันฆ่าตัวเองเพราะอะไรล่ะ เพราะเห็นว่า.. เวลาฆ่าตัวเองนี่ฆ่าตัวเองเพราะโลกนี้มีเพราะมีเราไง โลกนี้มีเพราะมีเรา ทำลายเราแล้วโลกมันไม่มี.. แล้วมันมีไหมล่ะ เอ็งตายไปแล้วนี่กิเลสมันหัวเราะเยาะด้วยแหม.. ตายแล้วนะ อยู่ในอำนาจของเราเนะ ไอ้จิตดวงนี้มันโง่มากเลยนะ หลอกแค่นี้มันก็เชื่อ

นี่ไง นี่กิเลสมันออกแบบ ! กิเลสมันออกแบบธรรมะมา โลกนี้มีเพราะมีเรา ทำลายเราซะโลกนี้ก็ไม่มี แล้วเวลาประพฤติปฏิบัติพุทธโศ พุทธโศ เห็นไหม นี่มีเรากับโลกเท่านั้นล่ะ ถ้าจิตมันสงบแล้วมันทิ้งโลกหมดเลย มันกลับมาที่ใจ เจียบ ว่างหมดเลย.. นี่สักแต่ว่ารู้ สนิทหมดเลย นี่ทำไมมันไม่รับรู้โลกล่ะ

มันไม่ใช่ไม่รู้โลกอย่างเดียวนะ มันปล่อยโลกมาแล้วไม่พอ มันปล่อยร่างกายด้วย เวลาจิตเข้าอปปนาสมาธินี้มันดับหมด แม้แต่ร่างกายก็ไม่รับรู้ แต่ถ้าเป็นอุปจาระนี้มันรู้ ถ้าเป็นขณิกะก็รู้ นี่จิตสงบแล้วมันก็ยังรู้ว่าร่างกายมีอยู่ ทุกอย่างมีอยู่ แต่ถ้าพุทโธพุทโธต่อไปนะ ถ้ามันเข้าถึงอปปนาสมาธินะมันทิ้งร่างกายหมดเลย ทั้งๆ ที่มันอยู่ในร่างกายเรานี้แหละ ทั้งๆ ที่จิตมันอยู่กับเรานี้แหละ แต่เวลามันสงบตัวเข้าไปนะมันปล่อยหมดเลย อย่างว่าแต่ปล่อยโลก !

นี่ว่าโลกนี้มีเพราะมีเรา เพราะมีเรามันถึงได้ทุกข์ใจ แค่ทำสมาธิมันยังรู้เลยว่ามันปล่อยโลกมาแล้ว พอปล่อยโลกมาแล้วมันยังปล่อยตัวมันด้วย พอปล่อยตัวมันด้วยแล้วเป็นอะไรละ ก็เป็นสมาธิใจ ไม่ได้ฆ่ากิเลสเลย...

นี่ใจ นี่ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศีล สมาธิ ปัญญา.. แต่ถ้ามีสมาธิ เพราะมีสมาธิ เพราะจิตนี้มันสงบมันถึงไม่คิดเรื่องโลกๆ เวลามันใช้ปัญญา ปัญญา นี่ถ้ามันจะเกิดเอง ถ้าเป็นสมาธิแล้วปัญญาจะเกิดเอง ฤทธิชีไพรเป็นพระอรหันต์ไปหมดแล้ว ! เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปศึกษากับอาฬารดาบสได้สมบัติ ๘ นี่สมบัติ ๘ เชียวนะ.. อาฬารดาบสบอก “เธอมีความรู้เสมอเรา สอนเหมือนเราได้” พระพุทธเจ้าไม่เชื่อเลย เห็นไหม

นี่จิตมันสงบขนาดไหน สงบก็คือสงบ มันไม่ได้ใช้ปัญญา แล้วปัญญาที่มันจะเกิดมันเกิดมาอย่างไรละ ปัญหานี้เขาว่าสติปัฏฐาน ๔ นะ นี่พิจารณากาย เวทนา จิต ธรรม.. กายานุปัสสนาสติปัฏฐาน.. จิตตานุปัสสนาสติปัฏฐาน.. เป็นสติปัฏฐาน ๔... โอ้พุทโธพุทโธมันโง่เง่า

พระพุทธเจ้าออกแบบไว้แล้วนะ ธรรมจักรก็บอกไว้แล้ว พระพุทธเจ้าออกแบบไว้แล้ว.. ความถูกต้อง ! ความถูกต้อง ศีล สมาธิ ปัญญา.. ศีล สมาธิก็คือมรรค ๘ มรรค ๘ รวมลงนั่นคือศีล สมาธิ ปัญญา..

แล้วมาถึงก็.. ข้าวสารไม่เอา จะเอาข้าวสุกเลย โลกนี้มีแต่ข้าวสุกข้าวสารไม่มี อ้าว .. เขาพูดของเขาอย่างนั้นนะ เขาออกแบบของเขาเอง เขาบอกข้าวสารไม่จำเป็น มีข้าวสุกอยู่ในหม้อตลอดไป.. มันเป็นไปได้ไหมละ มันเป็นไปได้ไหมละ มันเป็นเรื่องที่เป็นไป

ไม่ได้ ! ฉะนั้นสิ่งที่มันเป็นความจริงมันต้องเป็นความจริง ถ้าเราไม่ทำความเป็นจริงเรา จะไม่ได้ความจริง

ฉะนั้นถ้าจิตมันสงบแล้ว เห็นไหม ถ้าจิตสงบ เวลาออกไป.. จิตสงบเวลาออกสู่กาย รู้เวทนา รู้จิต รู้ธรรม นี่มันถึงไม่มีกิเลสจึงออกมาด้วย มันถึงจะเป็นสติปัฏฐาน ๔ ตาม ความเป็นจริง มันเป็นสติปัฏฐาน ๔ ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าออกแบบไว้.. แต่ นี่เราเอาความโลภๆ มือของเรานี้เลอะไปด้วยจี ! จีโลภ จีโกรธ จีหลง แล้วก็จะเปิบข้าวสุก ใส่ปากกินทั้งจีด้วยใจ

กินข้าวพร้อมกับจี ! เพราะมือเราเลอะจี แล้วก็เปิบข้าวใส่ปาก บอกว่านี่ข้าว บริสุทธิ์ ข้าวนี้มีคุณภาพมาก นี่ใจ แต่ถ้าเราล้างมือ ล้างมือแล้วเปิบข้าวใส่ปาก.. นี่ใจล้าง มือคือทำสมาธิ ทำสัมมาสมาธิ เพราะความจีโลภ จีโกรธ จีหลงมันอยู่ที่มือนี้ จีโลภ จี โกรธ จีหลงมันอยู่ที่ใจนี้ เพราะจีโลภ จีโกรธ จีหลงมันเป็นจี ! แล้วก็เอาจีนี้กินกับข้าว เอามือเปิบข้าว “สติปัฏฐาน ๔ กาย เวทนา จิต ธรรม..” เอาจีไปจับมัน ! แล้วก็เอาข้าวใส่ ปากพร้อมจี ! แล้วบอกสติปัฏฐาน ๔

แต่ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ออกแบบไว้ เห็นไหม “ทเวเม ภิกขเว” ทางสองส่วนที่ไม่ควรเสพ.. มัชฌิมาปฏิปทา ทำให้สะอาด ล้างมือก่อน ! ล้างมือ ก่อน พอมือมันสะอาดแล้ว.. ล้างมือแล้วจิตมันสงบแล้ว นี่กาย เวทนา จิต ธรรม เห็นไหม มือที่สะอาดแล้วนี่เราเปิบได้ สติปัฏฐาน ๔ เกิดตรงนี้ ! ปัญญาเกิดตรงนี้ !

ถ้าปัญญามันเกิดตรงนี้ขึ้นมา อาโลโก อุทะปาติ ปัญญา อุทะปาติ วิชชา อุทะปาติ นี่มันจะเกิดสมาธิมันจะเกิดปัญญา มันจะเกิดของมัน แล้วเกิดอย่างไร.. นี่เวลาออกปัญญา เห็นไหม เวลาออกปัญญา ปัญญาที่เกิดขึ้น

ฉะนั้นสมาธิเกิดปัญญาไม่ได้ แต่ไม่มีสมาธิมันเลอะไปด้วยจี นี่มันเปิบ มันกินข้าว พร้อมกับจี ! แต่ถ้ามีสมาธิคือมันล้างมือแล้ว มันกินข้าวพร้อมกับข้าว แล้วข้าวหอม หวาน หอมหวานเพราะอะไร เพราะมันเป็นโลกุตตรธรรม มันเป็นธรรมเหนือโลก

มันไม่ใช่ความคิดที่ว่าพิจารณากาย พิจารณา.. ไม่มี ! พิจารณากายนั่นนะ วิปัสสนิก ! นึกกันเอาเอง พิจารณากันเอาเอง แล้วนึกเสร็จแล้วนะมันไม่มีผล พอไม่มีผล

นะก็ว่าถึงพุทธกาลไม่มีพระอรหันต์.. ถึงพุทธกาลแล้วไม่มี.. การปฏิบัตินี้ทุกข์ยากมาก การปฏิบัติ การบรรลุธรรมนี้เป็นสิ่งที่ลึกซึ้งเกินไป เราปฏิบัติกันเพื่อสร้างบารมีกัน.. นี่ เพราะออกแบบกันมา ! ออกแบบมาเริ่มต้นนี้มันผิดมา แล้วพอผลมันไม่เกิดขึ้น ออกแบบ มาก็ผิด ปฏิบัติอยู่ก็ผิด แล้วพอถึงที่สุดแล้วบอกว่ามันไม่มีมรรคไม่มีผล.. ก็มันผิดมา ตั้งแต่ต้น !

แต่ครูบาอาจารย์ของเรา หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ท่านปฏิบัติมาท่านรู้จริง องค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ารู้จริง แล้วออกแบบธรรมไว้ตามความเป็นจริง แต่พวกเราเนี่ย ปฏิบัติกัน ออกแบบกันด้วยกิเลสตัณหาความทะยานอยาก แต่เวลาหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่ มั่นท่านประพจน์ปฏิบัติของท่าน ท่านรู้ของท่านจริงตามความเป็นจริง แล้วท่านสอน พวกเรา กรรณฐานสอนกรรณฐาน นี่ต้องมีความสงบของใจเข้ามา แล้วประพจน์ปฏิบัติ ขึ้นมามันจะเข้าสู่สติปัฏฐาน ๔

สติปัฏฐาน ๔ เห็นไหม กาย เวทนา จิต ธรรม นี่ปัญญามันจะเกิด.. ถ้าปัญญามัน เกิด มันจะต้องจิตสงบก่อน ถ้าจิตสงบก่อนคือมันล้างขี้ก่อน ล้างมือก่อน ล้างมือให้ สะอาดบริสุทธิ์ก่อน ล้างจิตใจ จิตใจมันมีทิฐิมานะ จิตใจมันมีความรู้ความเห็น จิตใจมัน จะก๊อปปี้ จิตใจมันจะเอาความสำเร็จตามแต่ใจของมัน พอทำความสงบของใจแล้วนะ สงบจนมันคิดไม่เป็น ถ้าสงบมันคิดเป็นนะมันก็เกิดปัญญาเอง

สมาธิเกิดปัญญาเองไม่ได้ เพราะสมาธิก็คือสมาธิ จิตใจของคน ดุติเด็กเรานี้ไม่มีการศึกษา แล้วพอโตขึ้นมาบอกให้มันทำงานนี้มันจะทำงานอะไร เด็กเรานี้ เด็กเราไม่มีการศึกษาไม่มีทางวิชาการมันไม่มีความรู้สิ่งใด ให้มันทำงานโดยอัตโนมัติมันทำได้ไหม .. สมาธินี้มันเป็นสมาธิ มันก็เหมือนเด็ก มันไม่มีปัญญา แล้วมันจะทำงานอย่างไรละ มัน จะออกไปทำงานอย่างไร ในเมื่อมันไม่มีการศึกษามันจะทำงานอย่างไร

นี่ใจมันต้องฝึกมัน แต่ฝึกมัน ฝึกด้วยสิ่งนี้ ในเมื่อมันสะอาดบริสุทธิ์ เห็นไหม มัน สะอาดบริสุทธิ์ สะอาดบริสุทธิ์มาจากขี้โลก ขี้โครธ ขี้หลงมันถึงเป็นสัมมาสมาธิได้ พอ เป็นสัมมาสมาธิได้แล้วออกฝึกงาน ออกฝึกงานให้มันรู้มันเห็นตามความเป็นจริงของมัน เพราะมันไม่มีกิเลสขี้ของมันแล้ว มันไม่เลอะขี้มาแล้ว ฉะนั้นถ้ามันออกฝึกงานนั่นละมันเป็นโลกุตตระ

นี่โลกุตตรธรรม ! กับโลกียะ.. โลกียะเพราะมันเลอะจี๊ เพราะกิเลสมันจี๊คอ แต่พอเวลาทำความสงบใจแล้วมันพ้นจากจี๊ มันพ้นจากจี๊เป็นสัมมาสมาธินะไม่ใช่มรรคไม่ใช่ผล ไม่มีสิ่งใดๆ ทั้งสิ้น แต่ถ้าฝึกหัดออกไป.. ฝึกหัดออกไป เห็นไหม

คุณเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนปัญจวัคคีย์นี่ไง เพราะปัญจวัคคีย์นี่พ้นจากจี๊ เพราะล้างมือมา ๖ ปี นี่เวลาออกไปมันก็ได้ผล

“อัญญาโกณฑัญญะรู้แล้วหนอ ! อัญญาโกณฑัญญะรู้แล้วหนอ !”

เพราะว่าสิ่งที่เป็นธรรมะนี่มันเหนือโลก มันเหนือความคาดความหมาย นี่แล้วใครจะรู้ได้กับเรา ถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็หวังว่าใครจะทำได้ แต่เวลาพระอัญญาโกณฑัญญะรู้ เห็นไหม นี่ด้วยความปลื้มใจ ด้วยความสุขใจ

“อัญญาโกณฑัญญะรู้แล้วหนอ ! สงฆ์องค์แรกเกิดขึ้นแล้วหนอ !”

พระรัตนตรัยสมบูรณ์แล้ว มีพระพุทธองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา มีรัตนะสอง มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและพระธรรม “แล้วจะสอนใครได้หนอ จะสอนได้ใครหนอ..” เพราะมันเหนือ มันเหนือกว่าโลก โลกจินตนาการไม่ได้ โลกทำอะไรไม่ได้ แต่พระปัญจวัคคีย์ได้สร้างบุญญาธิการมา พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะปรารถนาเป็นอัครสาวกเบื้องซ้ายเบื้องขวา ก็ได้สร้างบุญญาธิการมา เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงธรรมจักร เห็นไหม เวลาพระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปลื้มใจมากเพราะมีพยาน มีคนรู้คนเห็น มีคนทำได้

นี่ไง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าออกแบบมาโดยความสะอาดบริสุทธิ์ถูกต้องดีงาม เราทำของเราขึ้นมาเราทำด้วยความสะอาดบริสุทธิ์ถูกต้องดีงาม เราไม่ได้ทำด้วยธรรมะออกแบบโดยที่พวก ๑๘ มงกุฎมันออกแบบกัน พวก ๑๘ มงกุฎมันออกแบบกัน มันก็ออกแบบกันด้วยความลัดความสั้น ความสะดวกความสบาย ความมักง่าย ความเห็นแก่ตัว ความน้อยใจ !

แต่เราทำของเราจะให้ย้อนกลับมาเรื่องชีวิตของเรา ให้ย้อนกลับมาเพื่อประโยชน์กับเรา.. ประโยชน์กับเราละ ชีวิตของเรา ครูบาอาจารย์ท่านทำชีวิตของท่าน ถ้าครูบา

อาจารย์ท่านเป็นพระที่ประเสริฐ นี่พ่อแม่ครูอาจารย์ท่านห่วง ท่านดูแล ท่านปรารภนา ท่านเป็นยิ่งกว่าพ่อแม่ แต่ถ้าเป็นสิ่งที่เขาออกแบบด้วยกิเลสตัณหาความทะยานอยาก เขาไม่ได้ห่วง เขาเห็นว่าเราเป็นเหยื่อ เขาเห็นเราเป็นฐาน เป็นบาทเป็นฐานให้เราเหยียบขึ้นไป เป็นบาทเป็นฐานให้เราหาผลประโยชน์ แต่เราต่างหากเสียโอกาส เสียโอกาสเพราะเราปฏิบัติโดยธรรมะที่เขาออกแบบกันโดยกิเลสตัณหาความทะยานอยาก

ทั้งๆ ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าออกแบบไว้แล้ว แล้วออกแบบด้วยผู้รู้จริง ด้วยความเป็นจริง แล้วครูบาอาจารย์ของเรา เห็นไหม ท่านก็รู้จริงของท่าน ท่านปฏิบัติของท่าน แล้วท่านสอนเรา ท่านเป็นพ่อแม่ครูบาอาจารย์ของเรานะ เวลาพ่อแม่ของเราเห็นไหม จะสอนลูกก็ไม่ให้ลูกรู้เท่ารู้ทัน เพราะกลัวลูกมันจะเอาเร็ดเอาเปรียบ กลัวลูกจะเป็นความเคยชิน จะสอนลูกก็ต้องทำเสียงดัง จะต้องมีอุปาย จะต้องกล่อมเกลี้ยงเลี้ยงดู

อาจารย์ของเราก็เหมือนกัน ถ้าสิ่งที่ประพฤติกปฏิบัติสิ่งที่เราไปยึดติด แล้วท่านบอกว่าอันนี้ผิด เราจะยึดมากขึ้น เราจะมีทิฐิมานะมากขึ้น กิเลสมันจะเพิ่มขึ้น แต่ถ้าท่านให้อุปายของท่านให้ลองผิดลองถูก นี่เพราะอะไร เพราะครูบาอาจารย์ของเรา.. องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๖ ปีนะ ครูบาอาจารย์ของเราก็ต้องลองผิดลองถูกมา ความผิดความถูกนั้นนะ อันนั้นละ

เวลาครูบาอาจารย์เราสอนก็สอนจากประสบการณ์ของจิตนี้แหละ จิตมันล้มลุกคลุกคลาน จิตเวลามันเสื่อมนี้หัวชนฝาเลย ทุกข์มาก่อน.. พ่อแม่เรานะ เวลาทุกข์ยากมานะไม่อย่าให้ลูกเราทุกข์เลย แต่ถ้าเราไม่สอนไม่ฝึกมัน มันไม่มีวิชาการ มันไม่มีความรู้จริงนี้มันจะดำรงชีวิตได้อย่างไร

นี่ก็เหมือนกัน จิตถ้ามันไม่มีหลักมีเกณฑ์ของมัน มันไม่ชำระกิเลสของมัน มันจะดำรงตัวมันได้อย่างไร เพราะกิเลสก็จะชี้หัวมันไป เห็นไหม นี่ความเห็นของครูบาอาจารย์ ลึกซึ้งละเอียดกว่าพ่อแม่ของเราอีก แต่เราจะหาคนจริงอย่างนั้นได้ที่ไหน เราถึงต้องมีหลักมีเกณฑ์

มันอยู่ที่อำนาจาสนา มันเป็นสายบุญสายกรรมนะ ถ้าสร้างบุญสร้างกรรมมา ฟังแล้วมันมีเหตุผล ถ้าไม่สร้างบุญสร้างกรรมมานะ ฟังแล้วมันเป็นเรื่องไร้สาระ แต่เวลาไปฟังเรื่องไร้สาระมันกลับเห็นคุณค่าใจ เพราะวุฒิภาวะของใจ..อ่อนด้อย วุฒิภาวะ

ของใจนี่มันเป็นผลของวิญญูะ สร้างบุญสร้างกรรมมาอย่างนั้น แต่เราเกิดมาเป็นชาวพุทธ แล้วเรามีความปรารถนา เรามีความปรารถนานะ ยังมีลมหายใจเข้าและลมหายใจออก ไม่มีอะไรสายเกินไป ถ้ายังมีลมหายใจเข้าและลมหายใจออก ทำไม่ถึงหายใจเข้าและหายใจออกละ เพราะมันมีจิต เพราะมันยังมีชีวิตอยู่

ลมณะ ถ้าลมพายุนี้มันพัดแรงกว่านี้อีก แต่ลมมันไม่มีประโยชน์กับใคร มันเป็นประโยชน์กับธรรมชาติ มันได้เอาเกสรดอกไม้ มันได้พัดฝุ่นไป มันได้สร้างสมดุลทางธรรมชาติ อันนั้นมันเป็นเรื่องของลม แต่ลมหายใจของเรานี้มันมีจิต ถ้าเรามีจิตเราไม่ระลึกรู้ มันก็หายใจทิ้งเปล่าๆ

จิตก็คือจิต ลมหายใจก็คือลมหายใจ เพราะลมหายใจนี่มันเป็นออกซิเจนเพื่อดำรงชีวิตเท่านั้นเอง แต่ถ้าเรามีจิต เห็นไหม มันมีลมหายใจอยู่แล้ว แล้วจิตมันเกาะเกาะลมหายใจ.. ลมหายใจเข้าและลมหายใจออก เรามีสติมันละจิตมันแสดงตัวแล้ว จิตมันเป็นจิตขึ้นมาโดยสมบูรณ์แบบแล้ว แต่ถ้าเราอยู่โดยชีวิตประจำวัน จิตมันอยู่กับเราแต่มันไม่แสดงตัว มันแสดงแต่ความคิด แสดงแต่อารมณ์ แสดงแต่ความทุกข์ยาก แสดงแต่ความทุกข์ความลำบากในหัวใจ นี่มันเป็นธรรมชาติของมัน

เราถึงจะต้องมีสติ ไม่มีอะไรสายเกินไป ไม่มีอะไรที่เราจะทำได้ เราทำได้ ทำแล้วผลการปฏิบัติ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนไว้ในพระไตรปิฎก.. ถ้าเราปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม เรามีความมุมานะ ๗ วัน ๗ เดือน ๗ ปี อย่างน้อยต้องเป็นพระอนาคา! เอวัง